

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL
Redaksjonens adresse:
Postboks 46 — Høvik

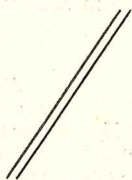
NR. 11

NOVEMBER 1945

4. ÅRG.

Den beste Julegave

til Deres utenlandske bytteforbindelse
er et abonnement på

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

kr. 7.00 pr. år fritt tilsendt. Beløpet kan innsendes pr. post-
anvisning til forretningsføreren, H. E. Matfeld, Nytorget 5, Oslo,
med nøyaktig angivelse av til hvem tidsskriftet skal sendes.

SVERIGES FRIMERKER

(Forts. fra nr. 9/1945.)

Av ABR. ODFJELL

Vm. krone:

1 øre svart	fra	23/11 1910	—	19/7 1917	—	2 807 500
2 » gulorange	»	1/10 1911	—	18/4 1913	—	975 300
4 » lilla	»	20/6 1911	—	10/1 1913	—	1 423 000
5 » grønn	»	12/7 1910	—	27/9 1911	—	2 716 000
8 » rød fiolett	»	23/11 1910	—	7/1 1918	—	2 833 100
10 » karminrosa	»	24/11 1910	—	26/7 1911	—	5 715 400
15 » rødbrun	»	23/11 1910	—	13/9 1915	—	2 680 400
20 » blå	»	7/10 1910	—	29/5 1912	—	1 450 200
25 » orange	»	6/5 1911	—	29/10 1912	—	1 418 700
30 » brun	»	3/10 1910	—	27/8 1912	—	1 307 200
50 » grå	»	3/12 1911	—	3/5 1915	—	936 500
1 kr. svart/gult papir	»	27/1 1914	—	30/6 1920	—	961 500
5 » rødbrun/gult papir	»	12/8 1911	—	30/6 1920	—	958 000

Av fargenyanser er der ingen.

Variant: Omvendt Vm. på hele serien (uten 2 øre).

Vm. diagonale bølgelinjer fra høyre til venstre:

1 øre svart	fra	20/7 1917	—	1920	—	2 863 700
2 » gulorange	»	19/4 1913	—	1/10 1914	—	2 809 700
3 » lysbrun	»	20/6 1919	—	1919	—	5 621 000
4 » lilla	»	11/1 1913	—	1/10 1914	—	2 809 700
5 » grønn	»	28/9 1911	—	1/10 1914	—	6 729 500
7 » grågrønn	»	23/10 1918	—	—	—	5 560 300
8 » rød fiolett	»	8/1 1918	—	—	—	4 450 000
10 » karminrosa	»	27/7 1911	—	1/10 1914	—	13 601 200
12 » fiolettekarmin	»	3/9 1918	—	—	—	11 122 100
15 » rødbrun	»	14/9 1915	—	—	—	13 943 400
20 » blå	»	30/5 1912	—	1/10 1914	—	5 631 900
25 » orange	»	30/10 1912	—	1/10 1914	—	1 210 400
30 » brun	»	28/8 1912	—	1/10 1914	—	7 231 300
35 » fiolett	»	7/9 1911	—	1/10 1914	—	2 857 500
50 » grå	»	4/5 1915	—	1/10 1914	—	1 871 900

Fargenyansene er uten variasjon.

Variant: Serien (uten 1 øre) finnes med Vm som går diagonalt fra venstre til høyre.

50 øre finnes uten Vm.

Lösenmerker:

Disse portomerker utkom samtidig med tjenestemerkenes den 1. januar 1874. Trykningen utførtes av firmaet Jacob Bagge Bok og Sedeltrykkeri, Stockholm. Lösenmerkene skulle påsettes på brevets bakside og stemples. Postkontorene var forbudt å selge lösen ubrukt — videre var det forbudt å benytte dem som frankeringsmiddel. Det var ofte at postfunksjonærene overså å kansellere merkene, og da dette vedvarte, inndrog postverket lösenmerkene den 31. desember 1891.

Trykning. I tiden 1874—91 bruktes kun et originalstempel til samtlige verdier. Originalstempelen var uten verdi og verditall. Fra dette stempel ble tatt seks fellinger. I ett ble «øre» inngravert, i fire gravertes de respektive verdier for 20, 24, 30 og 50; dette fordi at verdibokstavnene antall var forskjellig, så «øre» fikk forskjellig plass i verdifeltet. Den 6. felling var for verdien 1 krona. Etter at verditall og verdifeltet var gravert ble stemplet saget diagonalt i to, som ved 1 krona tjenestemerke, idet også 1 kr. lösen ble trykt i 2 farger.

Av den første felling ble tatt fire nye fellinger for verdiene 1, 3, 5, 6 og 12 øre — en til hver verdi; herpå ble gravert de respektive verdier, og disse blir originalklisjeene. Herav ble tatt tre fellinger, således at det ble en fireblokk som nå ble benyttet til å lage trykkplatene av. Disse består nå av 25 fireblokker. Der ble brukt to plater til trykningen, hvorved 200 merker ble trykt samtidig.

Etter framstillingsmåten skulle en tro, at når der kun var benyttet et originalstempel og framstillingen av klisjeene foregikk som jeg ovenfor har forsøkt å forklare, skulle der kun være en type. Men her er to typer. Den ene med kort horisontal strek på L, den annen med lang sådan. Dette gjelder ikke samtlige verdier, men 1 og 24 øre med 50% av hver type og delvis 12 øre (med 1%). I arkene for 1 og 24 øre har alle ulike nr. lang tverrstrek i bokstav L. På alle merker med lang tverrstrek i L har bokstav S i LÖSEN en kort nedre sving.

Som nevnt under tjenestemerker var trykkeriet tillatt selv å skaffe papir. Det ble det samme tyske maskinpapir som for tjenestemerkenes. Også i denne utgave finnes merker på tykt kartong-

Tagging 14.

År	Dato	1 øre	3 øre	5 øre	6 øre	12 øre	20 øre	24 øre	30 øre	50 øre	1 krona
1873	27/12	189 000 svart	280 000 karmin	37 100 brun	56 500 gul- orange	1 064 400 mattred	36 800 ren blå	144 000 fiolett	149 300 dyp blågrønn	38 000 gråbrun	
1874	3/2		til	92 500 dyp- brun	97 000 orange		89 000			95 000	60 000 blå og gråbrun
	16/4	90 000 grå- svart	lys- karmin	195 000 dypbrun	192 000 lys gul	420 100 orange- rød	188 500 grønn- ligblå			193 800 lys	136 100 blå og orange- brun
	26/9		lys karmin	dypbrun	og gul	orange- rød	grønn- ligblå	147 500	142 000	orange- brun og dyp orange- brun	blå og orange- brun
1875		svart	lys karmin	dypbrun	og gul	orange- rød	ultra- marin	skiftende fra lysgrå			blå og orange- brun
1876		svart	fiolett karmin	svart- brun	og gul	orange- rød	ultra- marin	til lillagrå	lys blågrønn		blå og orange- brun
1877			karmin	lys- brun	og gul	orange- rød			mørke grønn	uren orange brun	dyp blå og orange- brun
Øvrige opplag		335 900	264 800	366 400	88 100		374 300	131 400	231 600	175 400	162 000
Total		614 900	544 800	691 000	433 600	1 484 500	688 600	392 900	522 900	592 200	358 100

Tagging 13.

Trykkeriet lev. saml. total	2 044 600	1 568 100	2 429 300	1 784 800	805 700	1 686 300	362 600	1 594 600	972 800	530 800
Restopplag return. til postverket	220 945	234 302	228 564	195 403	120 600	151 691	83 300	179 250	105 797	34 880
Forbrukt totalt	1 823 655	1 343 898	2 200 736	1 589 397	676 100	1 534 609	279 300	1 415 341	867 003	495 920

liknende papir, hvilket skyldes at beskyttelsesarkene over og under papirbunken ble brukt til trykning. Kartongpapir er hittil kjent i 3 og 50 øre verdiene samt 1 krona.

Perforeringen er to hovedgrupper tag. 14 og tag. 13. Perforeringen av løsenmerkene er dårligere sentrert enn for de andre svenske utgaver. Dette har sin grunn i at avstanden merkene imellom er større for løsen enn for de vanlige

frimerker. Da perforeringsmaskinen var innstillet for de vanlige frimerker og ble benyttet til løsenmerkene som den var, ble følgen at halve arket ofte er perforert inn på merkebilledet.

Gummien er fargeløs gummi arabicum.

Fargen er ikke rik på nyanser, dog kan en vel gå ut fra at de tilsvarende samtidige trykk både av de vanlige frimerker og av tjenestemerkene,

da det var Jacob Bagges Sedeltrykkeri som trykket samtlige utgaver.

Herr Nils Westberg holdt i Stockholms Filatelist Sällskap den 27. januar 1933 et interessant og veiledende foredrag om Løsenmerkene, tagging 14. Herr Westberg forsøker å finne fram til fargenyanseens periode ved hjelp av poststemplets dato, — og her er sikkert det beste som kan presenteres, idet en må erindre at løsenmerkene ofte ikke ble kansellert — datostempler er vanskelig å finne — samtidig som forbruket var ujevnt i de forskjellige postkontor, hvorav en vel må kunne slutte seg til at enkelte postkontor hadde gamle beholdninger.

En vet at der av de fleste verdier var små opplag, således hadde 12 øre i perioden 1874—1882 kun to trykkopplag — med en matt og en sterk farge. Man kjenner bare til opplagene levert til postverket i 1873 og 1874 — seinere blir det «øvrige opplag» både for tagging 14 og seinere for tagging 13.

Tagging 14.

1 øre svart og gråsvart. Opplag 614 900. Herav er 461 175 med horisontal strek til L, mens der er 153 725 med en lang sådan.

3 øre rød. Opplag 544 800. Noen få nyanser.

5 øre brun. Opplag 691 000. Noen få nyanser.

6 øre gul. Opplag 433 600. Nyanser fra sitrongult til mørkegult.

12 øre rød. Opplag 1 484 500. Svake nyanser. Her var L med kort horisontal strek — altså 14 845 korte L.

20 øre blå. Opplag 688 600. Der er blå og ultramarin i sterkere eller lysere nyanser.

24 øre fiolett. Opplag 392 900. Her er to hovednyanser — grå og fiolett — med flere mellomliggende nyanser. Den sterke fiolette nyanse er den beste. Halvdelen av 24 øre løsen har kort horisontal strek til L, mens den annen halvdel — eller 196 450 — har lang.

30 øre grønn. Opplag 522 900. Grønn og blågrønn i nyanser. Denne siste er den beste. Finnes på kartongpapir.

50 øre brun. Opplag 592 200. I mørkere og lysere nyanser. Finnes på kartongpapir.

1 krona blå og brun. Opplag 358 100. Begge farger har nyanser. Finnes på kartongpapir.

I 1877 fikk trykkeriet en ny perforeringsmaskin fra firmaet Rundlöf & Co. Heretter er merkene tagget 13.

Tagging 13.

1 øre svart og gråsvart. Opplag 2 044 600. Finnes utagget.

3 øre rød. Opplag 1 568 100. Rosa og karmin nyanser. Finnes utagget; er kjent på kartongpapir.

5 øre brun. Opplag 2 429 300. Nyanser. Den olivengråbrune er den beste. Finnes utagget.

6 øre gul. Opplag 1 784 800. Nyanser fra gul til orange. Finnes utagget. Er også kjent trykt på begge sider.

12 øre rød. Opplag 805 700. Nyanser er murstensrød, blekrød og rødt til karmin. Karmin er den beste.

Når opplaget her er så lite skyldes det, at det med tagging 14 var så stort at det først i 1882 ble nødvendig å levere første opplag med tagging 13. Det er 8 057 løsenmerker med kort horisontal strek til L. Finnes utagget.

20 øre blå. Opplag 1 686 300. Nyanser fra lyseblå til mørkeblå. Finnes utagget.

24 øre lilla. Opplag 362 600. Nyanser grålilla og rødlilla i nyanser. 191 300 har kort horisontal strek til L, den annen halvdel lang sådan. Finnes utagget.

30 øre grønn. Opplag 1 594 600. Finnes kun i lysegrønt og grønt. Finnes utagget.

50 øre brun. Opplag 972 800. Lysebrun og brun finnes utagget. Er også kjent på kartongpapir.

Da løsenmerkene bare delvis var blitt kansellert på postkontorene bestemte postverket at disse merker skulle inndras fra 31. desember 1891.

«THE POST HORN»

Medlemsblad for Scandinavian
Collectors Club of New York —
redaktør Carl E. Pelander.

En av våre abonnenter har vært så elskverdig å oversende oss første argang av ovennevnte tidsskrift til gjennomsyn. Den består av 4 nummer utkommet i november 1943, april, juli og oktober 1944.

Scandinavian Collectors Club regner den 25. november 1935 som sin stiftelsesdag. Den dag møttes 6 finnske samlere til et møte hvor de stiftet «Finnish-American Stamp Club». Fra starten av ble bare opptatt medlemmer som samlet Finnlands merker. Dette ble i 1940 forandret slik at samleområdene omfatter alle de nordiske land. Medlemstallet var ca. 20. Det nå missvisende navn gjorde at mange samlere holdt seg utenfor klubben og for å rette på dette forhold ble navnet forandret til Scandinavian Collectors Club etter forslag fra den kjente filatelist Harry L. Lindquist. Av oktobernummeret 1944 framgår det at medlemstallet da var steget til 207.

De fire nummer inneholder flere interessante artikler, bl. a. om «Skandinavisk skipspost fra Det karibiske hav», «Norsk Misjonspost på Madagaskar», «Grønlands pakkepostmerker» o. fl. Beskrivelsen av forskjellige norske varianter og rariteter synes å tyde på at det vil være bra om de filatelistiske forbindelser med samlerne på den andre side av «dammen» igjen kan knyttes så snart som mulig.

St.

Til samlerne.

Jeg anmoder herved eiere av større general- og specialsamlinger fra Europa og eller oversjøiske land om velvilligst å sette seg i forbindelse med meg. Oppgi land eller områder og om De er villig til å låne ut merker til tidsskriftet for klisjeer.

Redaktøren.

Postmuseum i Stockholm.

Av museets föreståndare, aktuarie
Paul Gerhard Heurgren.

Detalj från huvudsamlingen av svenska märken.

Frimärkssamlingarna.

Det första rum, vilket vi från hallen en trappa upp trädde in i, upptages av museets huvudsamling av svenska frimärken, som här utställs i modernerna och ändamålsenliga monterställ av trä och metall. Efter idéer, som min närmaste företrädare, friherre Johannes Rudbeck, först kommit upp med, ha frimärkena monterats jämte fotografier av motiv till märken, teckningar till märken, avdrag av originalgravyrer och i flera fall även provtryck eller färgprov. Denna uppställning tycks intressera både filatelister och dem, som ej äro filatelister. Museet äger även en stor samling svenska märken i hela kartor. Denna samling liksom betydande samlingar av provtryck till svenska märken och hela kuvert med svenska märken exponeras ej men äro tillgängliga för forskare.

Bland dyrgripar i den svenska samlingen kunna nämnas en fjärdedels karta av 4 skilling banco, 23 tre skilling banco, 32 tjugofyra skilling banco, feltrycket »20-Tretio» kombinerat med »20-Tjugo», Oscar II 5 öre brunt istället för grönt med flera. Å en kartong, å vilken några Oscar II märken satts upp, har konungen skrivit sitt godkännande av själve märkesbilden. 3 stycken skilling bancomärken äro stämplade den 1. juli 1855, den första dagen svenska märken försålde å postanstalterna.

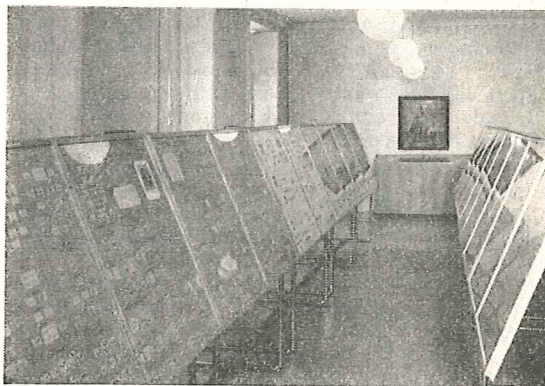
Fyra bordsmonter ha placerats i detta rum. Två av dem innehålla tryckplåtar och annat tryckmateriel till svenska märken. En monter inrymmer ett urval av brevstämplar, och den fjärde montern föremål berörande Curry Gabriel Trefenbergers idé om frankostäplade papper. På väggen över sistnämnda monter hänger ett porträtt av förre svenske postchefen, generaldirektör Julius Juhlin. Detta porträtt, som utförts av professorn vid konstakademien Axel Jungstedt, är

ej målat utan sammansatt av stämplade svenska frimärken. Det finnes förskräckligt fula saker, som framställts på detta sätt. Men det Juhlinska porträttet är ett konstnärligt sett mycket högtstående arbete.

Även i nästa rum utställas svenska franko-tecken, dock ej i monterställ utan i svängmontrer av metall. I dessa ha placerats museets huvudsamling av brevkort, kortbrev och frankokuvert med ej så få sällsyntheter, äldre svenska stadspostmärken, fältpostmärken, stämplar å svenska brev före frimärkena och stämplar å frimärken Statspostmärkena äro upsatta på samma sätt som frimärkena i den svenska huvudsamlingen. Av stämplar å brev före frimärkena äger museet en betydande samling. Här visas endast Stockholmsstämplar med de sällsynta B och F stämplarna. Så vitt jag kunnat finna, var Sverige det tredje land i världen, som införde poststämplar på brev. England var nummer ett och Holland nummer två. De stämplar på frimärken, vilka exponeras här, äro endast ett ringa urval ur en mycket betydande stämpelsamling, som skänkts till museet av professor Astley Levin. Han sträfvade efter att i sin samling få ett stämplat märke för varje postanstalt i Sverige under varje år.

Brev och kort beförade å svenska luftpostlinjer och monterade tillsammans med en del flygbilder utställas även i detta rum. Främst bland rariteterna i denna samling kommer ett brevkort, som var den enda försändelse, vilket sändes från Tyskland till Sverige den 11. augusti 1920, då regelbunden luftposttrafik igångsattes mellan dessa två länder. Två brev ha stämpeln »Stockholm—Oslo Första postflyg 21. 6. 37».

Ytterligare en samling har fått plats i detta rum, nämligen den von Rosenska samlingen av svenska avarter av frimärken. Denna samling, som museet fått från upptäcktsresanden greve Eric von Rosen, innehåller många dyrbarheter

Huvudsamlingen av svenska frimärken.

Frimärksporträtt av generaldirektör Juhlin.

som till exempel «20-tretio», utomordentligt vackert avstämplat, 1889 års tjänstefrimärken 10 på 12 och 10 på 24 öre med upp- och nedvänt påtryck, Oscar II 5 öre brunt, 1862 års 3 öre med rättvänt tryck på båda sidor och 6 och 8 skilling banco *otandade* och stämplade. Den enda avart som saknas i denna samling, är den gula 3 skillingen. Senast såldes den, som det tros, till en samlare i Frankrike för 100 000 kronor.

I de tre följande rummen består inredningen av äldre estetiskt mindre tilltalande svängmontrar av trä, vilka vi hoppas snart skola bli ersatta av andra mera moderna. Dessa montrar innehålla museets huvudsamling av utländska frimärken, som museet numera ständigt erhåller kompletteringar till från internationella postbyråer i Bern. En ommontering av denna samling har nu igångsatts. Före varje lands märken sättes ett kartongblad med en i färg ritad geografisk karta och en kort historik över ifrågavarande land. En del dyrbarheter ingå i denna samling, som till exempel Genève 1843, 5 cent + 5 cent («Dubbelgenfen»); Basel 1884 2½ rappen («Baselduvan»); Neapel 1860 ½ tornese blå («Trinacrian»); Toskana 1851, 60 crazie med Toskanas vapen, lejon och sköld; Storbritannia 1901, «I. R. Official» påtryckt 10 shilling och 1 pund med konung Edwards bild.

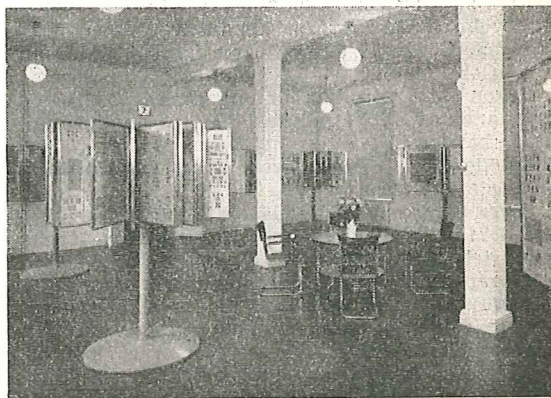
Utom huvudsamlingen av utländska märken äger museet ytterligare en nästan hela världen omfattande samling märken insatta i album, vilka märken testamenterats till museet av grosshandlare F. d'Orchimont. En synnerligen vacker samling med både hela brev och lösa märken av Norges äldre emissioner har museet fått efter ingenjör H. Sundstedt. Denna samling har nyligen monterats om instruktivt och elegant av den internationellt kände filatelisten direktör Nils Strandell. Sistnämnda två samlingar exponeras ej permanent. Sundstedtska samlingen av Norge-

märken utställdes senast förra året på en frimärksutställning i postmuseum.

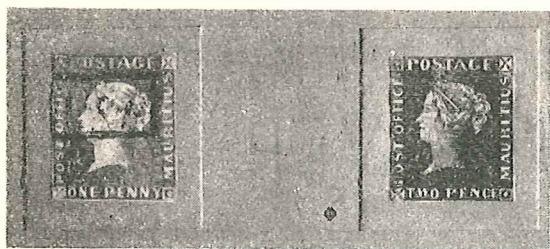
Efter de tre rummen med utländska huvudsamlingen följer ett rum med all världens porträttfrimärken jämte en kortare beskrivning över å varje märke avbildad person. Det är ett jättearbete, som ligger bakom alla dessa personhistoriska uppgifter. Marindirektör F. Arsenius är den, som utfört det. Ända till 85 år, han er nu 86 år, har han sysslat med att skriva biografier till å frimärken avbildade personer. Till museet har denna samling skänkts av Arsenius och förutvarande svenske ministeren i Egypten A. Bildt. Arsenius har givit ut arbeten om porträttfrimärken på både svenska och engelska. Dessa arbeten äro nu slutsålda, men kunna möjligen fås i antikvariat.

Därefter komma vi in i ett stort rum med 11 svängmontrar av metall, som alla innehålla av direktören och hedersöversten Hans Lagerlöf i New-York till postmuseum skänkta frimärken, som tillsammans representera mycket betydande värden. I samlingen ingå bland annat stora specialsamlingar från Egypten, Korea, Hongkong, Haiti och Venezuela. Sistnämnda samling är troligen den förnämsta i sitt slag i hela världen. Vad som här utställes, är dock endast ungefär hälften av de märken museet under årens lopp mottagit från sin stordonator. Och själv äger Lagerlöf, som «specialsamlar» nästan alla länder i världen, ännu flera hundra album med märken.

Främst bland enstaka märken i den Lagerlöfska samlingen komma de vittbekanta två märkena, 1 penny röd och 2 pence blå, av år 1847 från den engelska kolonien Mauritius, en ö i Indiska Oceanen öster om Madagaskar. Dessa två märken sitta särskilt för sig i ett litet i en vägg inmurat kassaskåp. Andra dyrbarheter i samlingen äro ett helt brev med ett halverat norskt 8 skill. märke karmin av år 1856, tre finska rariteter, 5 kopek blå på strimmigt papper, ett helt otandat ark av 20 penni blå med två tête-bêcher samt en utomordenligt sällsynhet, 1856, 5 kopek blå, obergagnat fyrblock med tête-bêcher. Detta block har tillhört furst Demidoffs samling. Blott ett till sådant block är känt. Andra rariteter i Lagerlöfs samling äro ett 15-block orange, obegagnat, plåt II av Sicilien 1859; tre märken från Brittiska Guyana, 4 cent svart på blått papper, 1850, 8 cent svart på grönt papper, 12 cent blå begagnat, med postmästarans

De Lagerlöfska samlingarna.

De två berömda Mauritiusfrimärkena.

initialer, 1856, 4 cent svart på mörkrött papper. Ett märke er det enda kända i sitt slag nämligen Hongkongmärket 10 cent på 16 cent gul omvänt påtryck. Över de Lagerlöfska märkena i postmuseum har utgivits 6 kataloghandböcker i serien «Meddelande från postmuseum», författade av direktör Nils Strandell.

Följande tre rum användes såsom utställningsrum. För närvarande visas i dessa den nya förut omtalade monteringen av utländska märken samt en samling kuvert från ärkebiskop Nathan Söderblom, vida känd för sina ekumeniska strävanden. Det rum, som därpå följer, innehåller en samling, vilken till största delen skänkts av byråsekreterare Olav Olsen i Generalpoststyrelsen. Brev med lustiga eller originella adresser ingår i denna samling liksom utländska luftpost- och «första dags»-försendelser m. m.

I sama våning, som frimärkena exponeras, ligger museets film- och föreläsningssal. Det är ej speciellt inrett härför men har ofta fått tjäna dessa ändemål. Flera filatelistföreningar och föreningen Postmusei Venner ha även haft sammanträden där, och under förra året hölls där en filatelistisk sammankomst med deltagare från flertalet filatelistföreningar i landet.

Ett mycket betydande och synnerligen välordnat filatelistisk bibliotek finnes två trappor upp i postmuseum. Detta bibliotek har för ett par år sedan inköpts från direktör Nils Strandell, som, efter vad jag hört, lovat att i denna tidskrift skriva härom.

Postmuseum har sökt verka för att frimärken samlas på många olika sätt. Det blir nämligen enligt mitt förmodande enformigt i längden att se enbart samlingar med märken insatta i på kartongblad tryckta rutor. Som exempel på en mera fritt ordnad samling kan nämnas museets sportmärkesamling, där varje sportgren har sitt speciella blad med över märkena uppsatta fotografier från tävlan inom respektive gren. Museet har ock flera andra liknande samlingar.

Att postmusei samlingar av frimärken blivit så omfattande och värdefulla, har museet i hög grad sina donatorer att tacka för. Men mycken tack är postmuseum även skyldigt Generalpoststyrelsen och främst dess chef, generaldirektör A. Örne, samt byråchef J. Andrée, vilken senare museet närmast lyder under, för stort intresse för och mycken välvilja mot museet.

Sedan vårt kära broderland Norge blivit fritt från främmande och inländska tyranner, ha vi i postmuseum haft flera besök av norska filatelister. Dessa besök ha glatt oss och vi hoppas, att allt fler filatelister från Norge finna vägen till postmuseum, Lilla Nygatan 6 i Stockholm.

BYTTEKONTROLLEN

Lederen, skipsmegler Helge Reff
besvarar noen spørsmål.

För en tid siden ble det meddelt på møte i Oslo Filatelist Klub at klubben hadde oppsagt den overenskomst som i 1940 ble inngått med Norges Bank og Næringsdepartementet angående kontroll med bytteforbindelsen til utlandet.

Før å få nærmere rede på hvorledes denne sak lå an henvendte vi oss til skipsmegler Helge Reff, som siden juli 1943 har hatt den daglige ledelse av kontrollen, med en rekke spørsmål som han velvilligst har besvart.

Fra hvilken tid trer oppsigelsen av klubbens overenskomst i kraft?

Det er ikke fastsatt noen bestemt tidsfrist. Klubben har tilskrevet departementet at den ikke lenger kan påta seg kontrollen. Imidlertid er det ikke innløpet noe svar og kontrollen fortsetter som tidligere inntil videre. Tolderne har jo heller ikke fått nye instruksjoner angående disse bytteforsendelser, men det sier seg selv at kontrollen nå nærmest er illusorisk. Enhver som reiser ut av landet kan jo ta med seg frimerker og brev som ikke er rekommandert blir heller ikke kontrollert.

Hvorledes mener De kontrollen nå bør ordnes?

Den kunne eventuelt ordnes etter de samme retningslinjer som i Danmark, men det beste ville være om kontrollen helt ble opphevet slik at vi i et hvert fall på dette område kom tilbake til tilstandene før krigen.

Har De noen oversikt over hvilke verdier som har passert Byttekontrollen i disse årene?

Siden jeg begynte arbeidet med den i juli 1943 er der kontrollert ca. 10 000 forsendelser. En kan regne med at ca. 5 500 har vært utgående og ca. 4 500 inngående. Av de utgående forsendelser skriver ca. 80 pst. seg fra samlere og 20 pst. fra handlere. Setter en gjennomsnittsverdien av samlernes forsendelser til kr. 50.— og handlernes til kr. 400.— kommer en opp i en sum av ca. kr. 660 000.— i løpet av 2 år.

Har De inntrykk av at samlerne har fått gode merker igjen for de merker som er sendt ut av landet?

Mange har byttet dumt — både samlere og handlere. De bytter på «straight» katalogpris, uten overhode å tenke på at en katalog langt fra er ufeilbar. En skal helst sammenlikne prisen. Som redselseksempel kan jeg nevne alle dem som lot seg lure av finner til å gi vekk sine bra norske merker, også gamle, på Michelbasis — som jo har elendige noteringer. Til gjengjeld fikk de nyere finske merker som stod svært høyt notert.

Er der mange forsendelser for tiden?

Det er en betydelig nedgang i antallet av forsendelser. Dette kan skyldes at interessen for frimerker ikke er så sterk lenger, men det kan også skyldes at bytteforegår uten å passere kontrollen. En kan ikke lenger benytte kontrollens forsendelser som en målestokk for byttevirksomheten.

Husk å fornye abonnementet for 1946

DE PROVISORISKE FRANSKE FRIHETSUTGAVER

Forandringer i en stats politiske og militære forhold innregistreres som oftest temmelig raskt i frimerkenes verden. Er revolusjonen heldig eller uheldig, flyttes grensene fram eller tilbake, straks kommer der provisoriske utgaver fra vedkommende område som forteller om seir eller nederlag. Etter den første verdenskrigs slutt gjorde dette forhold seg særlig gjeldende. Vi fikk da overtrykksutgaver fra Tyskland, Ungarn, Østerrike, Tsjekkoslovakia, Jugoslavia etc. De fleste av disse merker var kanskje postalt berettiget, men de mange varianter i overtrykkene er neppe så tilfældige som en vil ha det til.

Den siste verdenskrig har ikke dannet noen unntagelse for provisorienes vedkommende. Ikke før var det 18 dagers felttog i Polen over før de polske merker kom på markedet utstyrt med veldige hakekors og ørner på kryss og tvers. Dette fortsatte tyskerne med i Russland og japanerne med i det fjerne Østen. De allierte har også en rekke overtrykksutgaver, omenn på sine egne merker.

Da invasjonen kom i Frankrike i juni ifjor hadde de allierte tropper med nye frimerker. Noen var trykt i England, noen på Korsika og i Tunis, atter andre i Sambandsstatene. Men dette så ikke ut til å være nok. Etterhvert som troppene rykket fram var det en tendens til at hver by ville feire sin befrielse med en spesiell frimerkeutgave. Smarte svindlere fisket i rørte vanne og laget sine private utgaver som i den forvirring som hersket ikke hadde noen vanskelighet ved å bli antatt til postbefordring. Etter som roligere forhold igjen inntrådte var det nødvendig å skille klinten fra hveten. Alle spekulanter som satt med beholdninger av disse provisoriske utgaver gjorde selvfølgelig hva de kunne for å få utgavene anerkjent som offisielle og der ble betalt svimlende priser for enkelte av disse produkter. Etter henvendelse fra en rekke filatelister, deriblant herr Jacques Lafitte, direktør for L'Office de Propaganda Philatélique i Paris, foretok ministeren for post, telegraf og telefon en rekke undersøkelser som resulterte i at 15 overtrykksutgaver ble anerkjent som offisielle. I sin katalog over Frankrikes frimerker offentliggjør herr Lafitte departementets svar og han gir samtidig en rekke interessante opplysninger om de forskjellige utgaver. Ved elskverdig imøtekommenhet fra herr Lafittes side har vi fått anledning til å gjengi disse opplysninger og hans oppstillinger av disse merker.

Jarle O. Stensdal.

Brev fra Postministeriet av 22. november 1944 til Office de Propaganda Philatélique:

De har anmodet meg om å få opplysninger angående de forskjellige frimerker som er blitt overstemplet i visse lokaliteter eller distrikter i anledning av frigjørelsen av vårt territorium.

Jeg tillater meg herved å meddele Dem at for å imøtekomme ønsker uttalt både av dags-

pressen og av fagpressen såvel som av et meget stort antall filatelister, har Poststyret undersøkt på hvilke betingelser overstemplingene er foretatt og utført, og hvilke forholdsregler som var tatt for å bringe de overstemplede merker til publikums disposisjon.

På denne måte er det blitt mulig å sette opp en liste over de verdier som er blitt overstemplet etter ordre av en myndighet, som tilstandene tatt i betraktning kunne ta en slik avgjørelse, og som i helhet er solgt ved postkontorene i angjeldende lokaliteter eller distrikter.

Vedlagte oversikt gir en liste over disse merker med beskrivelse.

Andre verdier enn disse må betraktes som overstemplet og solgt utenom postverket. På grunn herav handler det seg derfor ikke om frimerker, men om vignetter som har tapt sin frankeringsverdi i og med at de er blitt overstemplet. Hvis brev forsynt med disse vignetter er blitt ekspedert av postverket uten at det er avkrevet straffeporto, så skyldes dette en mangel på kontroll som ikke på noen måte kan forandre det faktum at disse merker ikke er postale. For Ministeren for Post, Telegraf og Telefonverket

Generalsekretæren for P. T. T.

Ed. Quénot.

Aigurande-sur-Bouzanne (Indre) 18. aug. 1944.

Disse merker ble overstemplet i Imprimerie Rault etter ordre av leynant Régnier, offisiell representant for den franske republikks provisoriske regjering.

1	60 cm. fiolett	2 000
2	70 » rødorange	1 300
3	80 » grønn gul	1 700
4	1.— frc. rød	2 500
5	1.20 » brunrød	900
6	1.50 » brunrød	3 100
7	2.— » grønn	2 400
8	2.40 » rød	450
9	3.— » rødorange	2 800
10	4.— » blå	1 000
11	4.50 » mørk grønn	1 250

Varianter: 4 a omvendt påtrykk.
1 a dobbelt overtrykk.

Bordeaux. 2. september 1944.

Ved et brev av 29. august 1944 gav republikkens kommisær i Gironde ordre til postmesteren i Bordeaux om å overtrykke alle merker med portrett av maréchal Pétain samt de nye portomerker med bokstavene R. F. Overstemplingen ble utført av postverkets trykkeri, men på grunn av bokstavmangel oppstod 3 forskjellige typer. Arkene er på 100 merker (10 x 10). De to første rekker (20 stk.) ble overstemplet med fet Europa 12, de tre følgende rekker (30 stk.) med Egyptisk, de fem følgende rekker — altså halve arket — ble

overtrykt med mager Europa 12. Salget begynte lørdag 2. september.

Sammen med en sending av merker 1.50 frc. type Iris kom der søndag den 3. september en ordre fra Postministeriet i Paris om å trekke de overstemplede merker tilbake fra salget. Da verdien frc. 1.50 av Iris typen fort ble utsolgt, gjenopptok man torsdag den 7. september salget av det overstemplede Pétain merke i denne verdi. Der ble solgt maksimum 1 ark til hver person.

- 1 60 cm. fiolett
- 2 70 » rød orange
- 3 80 » grønn gul
- 4 1.— frc. rød
- 5 1.20 » brunrød
- 6 1.50 » brunrød
- 7 2.— » grønn
- 8 2.40 » rød
- 9 3.— » rødorange
- 10 4.— » blå
- 11 4.50 » mørk grønn

type I	type II	type III
1 440	12 2 160	23 3 600
14 820	13 22 230	24 37 050
3 840	14 5 760	25 9 600
35 680	15 53 520	26 89 200
31 700	16 47 550	27 79 250
115 200	17 172 800	28 288 000
22 660	18 33 990	29 56 650
6 400	19 9 600	30 16 000
42 200	20 63 300	31 105 500
11 380	21 17 070	32 28 450
16 980	22 25 470	33 42 450

Portomerker.

	type I	type II	type III
1 30 c. fiolett	380	8 570	15 950
2 50 c. grønn	1600	9 2400	16 4000
3 1.— frc. mørk blå	1320	10 1900	17 3300
4 1.50 » rød	1220	11 1830	18 3050
5 2.— » lys blå	580	12 870	19 1450
6 3.— » murst.rød	1200	13 1800	20 3000
7 5.— » rosa	580	14 870	21 1450

Châlons-sur-Marne-Reims. 30. august 1944.

Etter ordre av republikkens kommisær lot postmesteren i Châlons-sur-Marne overtrykke 1.50 frc. merket med bokstavene R. F. Overtrykket ble utført i det stedlige posttrykkeri på ½ ark à 50 stk. Merkene ble solgt den 30 og 31. august samt den 1. september i Châlons-sur-Marne, Reims og en rekke mindre byer i departementet. I prinsippet skulle dette merke ikke selges ubrukt. Av postfunksjonærene skulle merket påklebes brevene og straks annulleres.

1 1.50 frc. brunrød 18 000

Der forekommer godt utførte forfalskninger.

Chambéry. 11. september 1944.

Etter henvendelse fra M. Hartmann, representant for frigjøringskomiteen i Savoyen, ga distriktssjefen for postverket tillatelse til denne utgave. Overtrykningen fant sted den 7. september i Imprimeries Réunis de Chambéry i overværelse av herrerne Bozon, trykkeriets direktør, Fajolle, postmester og Hartmann, representant for frigjøringskomiteen. Salget begynte den 11. september og ble avsluttet den 13. Tilleggsbe-

løpet frc. 356 270.— ble utbetalt til F. F. I. (Forces Française Interieur) i Savoyen.

Type: Pétain.

1 + 1.50 : 1.50 brunrød	10 000
2 + 10.— : 5.— blågrønn	4 500

Type: Våpenskjold.

3 + 15.— : 10.— Langedoc	4 500
4 + 20.— : 15.— Orléanais	4 500
5 + 25.— : 20.— Normandie	2 300

Type: La Meije.

6 + 30.— : 20.— grønn	2 175
-----------------------	-------

Type: Velgjørenhetsmerker.

7 + 6.— : 4.— Chappe	120
8 + 6.— : 0.60 + 1.50 Molière	175
9 + 6.— : 0.80 + 2.20 Mansart	175
10 + 6.— : 1.20 + 2.80 Pascal	175
11 + 6.— : 1.50 + 3.50 Condé	175
12 + 6.— : 2.— + 4.— Colbert	175
13 + 6.— : 4.— + 6.— Louis XIV	175
14 + 20.— : 4.— + 6.— Jernbanen	450

Overtrykk I på nr. 7, II på 8—14.

Châtellerault. 7. september 1944.

Utgivelsen av disse merker fant sted etter en avtale mellom distriktssjefen for postverket og generalstaben for F. F. I.

Overtrykket fant sted ved hjelp av et metallstempel som i alminnelighet ble benyttet på postkontoret for å datere spareobligasjoner etc. Overtrykket er rødt på nr. 1, svart på de andre. Der er mange varianter: dobbelt overtrykk, omvendt overtrykk, dobbelt overtrykk hvorav et omvendt, P. F. etc.

- 1 60 cm. fiolett
- 2 70 » rødorange
- 3 80 » gulgrønn
- 4 1.— frc. rød
- 5 1.20 » brunrød
- 6 1.50 » brunrød
- 7 2.— » grønn
- 8 2.40 » rød
- 9 3.— » rødorange
- 10 4.— » blå (boktrykk)
- 11 4.— » blå (gravert)
- 12 4.50 » mørk grønn (boktrykk)
- 13 4.50 » mørk grønn (gravert)
- 14 5.— » grønnblå
- 15 50.— » svart

Opplag ukjent.

Cherbourg. 20. juli 1944.

Denne serie som var den første av de offisielle utgaver hadde mange gjenvordigheter før den så dagens lys. Allerede den 5. juli rettet major Lambert, sambandsoffiser ved de fransk-amerikanske styrker, og kaptein Westerfeld fra «Civil Affairs» en anmodning til postmesteren i Cherbourg om ikke å selge frimerker av Pétaintypen uten at disse var forsynt med et patriotisk overtrykk. Etter mange vanskeligheter fant man den 10. juli et blystempel og overtrykket ble godtatt av underprefekten. Imidlertid fulgte ordre og kontraordrer på hverandre angående denne utgave. Den endelige ordre kom om kvelden den 19. juli og den 20. om morgenen begynte post-

funksjonærene å overstemple for hånden og selge frimerker med Pétains billede. Ved middagstider samme dag kom imidlertid en ny kontraordre med påbud om straks å stoppe overstemplingen og salget. Et relativt litet antall komplette serier ble derfor solgt.

1	60 c. fiolett	210
2	70 c. rødorange	210
3	80 c. grønn gul	110
4	1.— frc. rød	226
5	1.20 » brunrød	60
6	1.50 » brunrød	1394
7	2.— » grønn	112
8	2.40 » rød	110
9	3.— » rødorange	210
10	4.— » blå	210
11	4.50 » mørk grønn	208
12	5.— » grønnblå	30
13	50.— » svart	8

Der foreligger farlige forfalskninger.

Decazeville (Aveyron). 26. august 1944.

Frihetsrådet i grubedistriktet Aveyron tok initiativet til denne serie. Etter at postmesteren hadde innhentet tillatelse fra høyere hold ble overtrykket utført i et av byens trykkerier i

tiden mellom 22. og 25. august. Overtrykket ble utført på 25 merker av gangen. 1.50 frc. merker ble solgt allerede den 26. august, de 9 andre verdier den 28. Overtrykket er alltid blått.

Type: Mercur

1	10 c. blå	200
---	-----------------	-----

Type: Pétain

2	60 c. fiolett	400
3	70 c. rødorange	500
4	1.— frc. rød	1 000
5	1.20 » brunrød	400
6	1.50 » brunrød	5 200
7	2.— » grønn	400
8	3.— » rødorange	400
9	4.— » blå	400
10	4.50 » mørk grønn	400

Bokstavene C. L. B. H. betyr: Comité de Libération du Bassin Houillier.
Forfalskninger forekommer.

Lille. 5. september 1944.

Den dag da Lille ble befridd — 3. september 1944 — ga republikkens kommissær (fylkesmann) ordre til å overstemple Pétainmerkene med et Lorrainekors og bokstavene R. F. Dette ble gjort

Libre

1

R. F. (I)

2

R. F. (II)

3

R. F. (III)

4

F. F. I. SAVOIE
25-8-1944

+ 6F

5

R. F.

6

F. F. I. SAVOIE
25 Août 1944

+ 30F

7

R. F.

8

R. F.

9

R. F.

10

LIBRE

11

R. F. (I)

12

R. F.

13

R. F.

14

R. F.

15

i et av byens trykkerier. Overtrykket ble utført på to maskiner. Den ene trykket den loddrette strek, den annen de to vannrette streker og bokstavene R, F. Bare 1.50 frc. verdien ble overstemplet idet postministeriets befullmektige den 8. september stoppet videre trykning og salg. Antallet av overstemplede merker var 680 000, mens bare ca. 300 000 ble solgt.

- 1 1.50 frc. brunrød
- 1 a uten loddrett strek
- 1 b omvendt R, F.
- 1 c uten R.
- 1 d uten F.

Loches (Indre-et-Loire). 13. september 1944.

Dette overtrykk ble utført i henhold til sirkulære fra postdirektøren etter ordre fra republikkens kommissær. Metallstempelen ble utført i Tours. Salget varte fra 13. til 16. september, hvilken dag sentraladministrasjonen anmodet poståpnersken i Loches om å stoppe salget.

- 1 1.50 frc. brunrød. Opplag ukjent.

Lyon. 8. september 1944.

Dette er den mest kjente av alle frihetsutgavene. Yves Farges, republikkens kommissær i Lyon ga ordren om overtrykkingen. Ordren foreligger som nr. 50 i «Journal Officiel» for Rhône-Alpes den 6. september 1944. Trykningen ble utført i forskjellige trykkerier fra 6. til 29. september og under stadig tilsyn av postverkets kontrollører. Salget fortsatte helt til 8. oktober.

Type: Mercur

1	10 c. blå	560 000
2	30 c. rød	450 000
3	40 c. fiolett	450 000
4	50 c. lys blå	2 200 000

Type Pétain

5	60 c. fiolett	300 000
6	70 c. rødorange	290 000
7	80 c. grønn gul	260 000
8	1.— frc. rød	1 520 000
9	1.20 » brunrød	1 080 000
10	1.50 » brunrød	2 850 000
11	2.— » grønn	510 000
12	2.40 » rød	160 000
13	3.— » rødorange	470 000
14	4.— » blå	550 000
15	4.50 » mørk grønn	300 000

Der finnes forfalskninger av 2.40 frc.

Measnes (Creuse). 18. august 1944.

Disse 6 merker ble overstemplet etter ordre fra det lokale frihetsråd. Overtrykket ble utført ved hjelp av to stempler i kopper som straks ble tilintetgjort

1	1.— frc. rød	400
2	1.50 » brunrød	1 500
3	2.— » grønn	300
4	3.— » rødorange	300
5	4.— » blå	200
6	4.50 » mørk grønn	200

Niort. 11. september 1944.

Ordren om denne utgaven ble gitt av prefekten i Deux-Sevres. Der foreligger to forskjellige

overstemplinger. Overstemplingen ble foretatt på hele ark og enkelte merker ved hjelp av 2 rouletter med rød farge. Salget fant sted den 11. 12. og 13. september unntatt for 1.50 frc.s vedkommende. Dette ble utsendt seinere.

Samlet for begge typer:		Opplag	Solgt
1	60 c. fiolett	2 871	1 569
2	70 c. rødorange	10 913	1 413
3	80 c. grønn gul	12 975	1 224
4	1.— frc. rød	56 721	2 074
5	1.20 » brunrød	36 427	2 547
6	1.50 » brunrød	69 224	33 430
7	2.— » grønn	13 210	1 582
8	2.40 » rød	1 455	1 174
9	3.— » rødorange	17 792	1 274
10	4.— » blå	16 698	1 593
11	4.50 » mørk grønn	3 674	1 074
12	5.— » grønn blå	87	87

Det solgte antall eksemplarer av hver type er omtrent det samme. For et par verdiers vedkommende, og da særlig for 80 c. er type II sjeldnere enn type I. Av 1074 komplette serier (unntatt 5.— frc.) er der 609 serier av type I og 465 av type II.

Poitiers.

I denne by ble der foretatt 3 forskjellige overtrykk. Pétainmerket 1.50 frc. brunrød ble den 7. september overstemplet med bokstavene R, F. Opplaget var 2 250 stk., hvorav 1 250 ble solgt i Poitiers og 1000 i Saint Benoit.

- 1 1.50 frc. brunrød 2 250

Fra torsdag den 7. september til lørdag 9. september ble solgt en serie overstemplet med bokstavene R, F. i en ramme. Overstemplingen ble utført med et metallstempel.

2	60 c. fiolett	400
3	70 c. rødorange	450
4	80 c. grønn gul	450
5	1.— frc. rød	500
6	1.20 » brunrød	600
7	1.50 » brunrød	4 000
8	2.— » grønn	600
9	2.40 » rød	400
10	3.— » rødorange	300
11	4.— » blå	400
12	4.50 » mørk grønn	250
13	5.— » svart	200

Mandag den 11. og tirsdag den 12. ble der solgt en ny serie hvor overstemplingen av bokstavene R, F. var utført i litografi.

14	60 c. fiolett	2 200
15	70 c. rødorange	2 100
16	80 c. grønn gul	2 100
17	1.— frc. rød	2 100
18	1.20 » brunrød	2 100
19	1.50 » brunrød	15 000
20	2.— » grønn	900
21	2.40 » rød	900
22	3.— » rødorange	800
23	4.— » blå	1 200
24	4.50 » mørk grønn	900

Pons. 7. september 1944.

Ordren om denne utgave ble gitt av det lokale frihetsråd. For de 4 forskjellige 1.— frc. og 1.50 frc. varte salget fra 7. september til midt i

oktober. Overtrykket ble gjort på ark à 100 merker i to operasjoner, 50 merker av gangen. Som i Bordeaux manglet også trykkeriet i Pons

bokstaver av ens type og av denne grunn ble 8 merker i arket overtrykt med *skrå* bokstaver. Disse er det 1., 5., 46. og 50 i hvert halvark.

	Total	Rette bokstaver	Skrå bokstaver
1 60 c. fiolett	1 400	1 288	112
2 70 c. rødorange	1 900	1 748	152
3 80 c. grønn gul	500	460	40
4 1.— frc. rød	10 000	9 200	800
5 1.20 » brunrød	800	736	64
6 1.50 » brunrød	13 100	12 052	1 048
7 2.— » grønn	1 800	1 656	144
8 3.— » rødorange	1 300	1 196	104
9 4.— » blå	1 700	1 564	136
10 4.50 » mørk grønn	1 100	1 012	88

Tours. 2. september 1944.

Disse merker ble utsendt i henhold til sirkulære fra Postdirektøren etter ordre fra republikkens kommissær. Overtrykket ble utført med et metallstempel på selve postkontoret.

- 1 70 c. rødorange
- 2 1.— frc. rød

- 3 1.20 » brunrød
- 4 1.50 » brunrød
- 5 2.— » grønn
- 6 4.— » blå
- 7 4.50 » mørk grønn
- 8 5.— » grønnblå

Opplaget av 1.50 frc. var 2000, for de andre verdier ukjent.

FORKLARING TIL PLANSJEN:

1. Aigurande-sur-Bouzanne. 2. Bordeaux. 3. Châlons-sur-Marne. 4. Chambéry.
5. Châtellerault. 6. Cherbourg. 7. Decazeville. 8. Lille. 9. Loches. 10. Lyon.
11. Measnes. 12. Niort. 13. Poitiers. 14. Pons. 15. Tours.

Offisielt norsk postkontor i Stockholm.

Et slikt kontor ble ved imøtekommenhet fra de svenske myndigheters side opprettet i Stockholm på vårparten i år, og skulle være til hjelp for de norske legasjonskontorer derborte og deres forbindelse med det befridde Finnmark etc.

Ved mitt besøk på kontoret i 2. halvdel av juni i år opplyste bestyrelsen, postmester Luth-Hansen bl. a. at kontoret grunnet diverse forsinkelser ikke var kommet igang før etter freden, og de to første dage av kontorets funksjonstid, nemlig den 15. og 16. mai i år ble kun anvendt et stempel «Feltpostkontor Nr. 20», mens det «riktige» stempel «Postkontoret N. L. Stockholm» først kom i bruk den 17. mai. For sensur ved grensen ble brukt feltpoststempler, f. eks. «feltpost Nr. 591».

Nå hadde kontoret en meget kort funksjonstid fordi freden var kommet, og det er innlysende at stemplene blir både ettertraktet og delvis sjeldne, men gjennom forskjellige svenske tidsskrift får en nå om dagen en hel del opplysninger, som en kanskje burde se litt nærmere på. Riktignok nevnte herr Luth-Hansen at han skulle skrive en artikkel i dette tidsskrift, og jeg skal derfor heller ikke gå nærmere inn på offisielle eller filatelistiske detaljer, men da redaktør Stensdal har opplyst meg at ingen artikkel er innsendt, vil jeg tillate meg å nevne et par ting for de norske samlere.

I tidsskriftet «Frimærksnytt» nr. 3 har redaktøren gjengitt et intervju med herr Luth-Hansen i Stockholm, og sistnevntes filatelistiske opplys-

ninger er meget interessante, men jeg finner det nokså merkelig at både *Håkon-merker* og *V-merker* har vært tillatt avstemplet ved kontoret. For førstnevntes vedkommende kan det muligens være tvil om hvorvidt de skulle stemples eller ikke, da det var nazimyndighetene som hadde forbudt dem, men stempling av V-merkene forstår jeg ikke, uten at det har vært gitt *spesiell* tillatelse fra Oslo. Nevnte tidsskrifts *redaksjonelle* utnyttelse av herr Luth-Hansens opplysninger er også lite tiltalende, idet det ser ut til at en vil jobbe brevene høyest mulig i været. En Oslopris på *kr. 600.—* for brev med ovennevnte merker er fri fantasi, og har ingenting med filateli å gjøre, og annonsen fra «Aero Frimärksaffär», Stockholm 1, i samme nummer, viser tydelig tendensen med de i og for seg interessante brev.

Det ser i øyeblikket ut til at en hel del brev er «kunstig» stemplet, slik som en stempler vanlige førstedagsbrev, og det er å håpe at de brev som nå averteres i større mengder i Sverige, er *regulært brukt*, og ikke kunstig eller ulovlig stemplet! Men når en studerer nevnte avtysment, lukter det ikke bra, og det er også å håpe at herr Luth-Hansen kan gi en viss oversikt, — han har i en spesiell bok avtrykk av alle stempler for hver dag disse er brukt! Spesielt interessant vil det være for V-merkens vedkommende.

Oslo, 17. oktober 1945.

Arnstein Berntsen.

HVEM er HVEM

Ved redaksjonssekretær PER GRAMBO

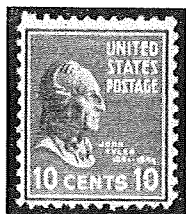
på frimerkene

?

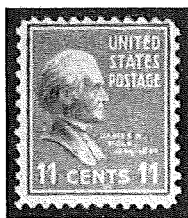
AMERIKANSKE PRESIDENTER

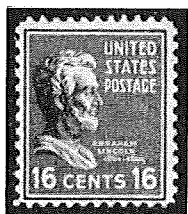
Jackson, Andrew, (1767—1845), sakfører, 1796 kongressmedlem fra den nye stat Tennessee, 1797—98 senator, vant sin berømmelse på slagmarken, særlig i slaget ved New Orleans 1815, et slag som fant sted 15 dager etter at det var sluttet fred! Ble general under krigen mot England, guvernør i Florida 1821—23, president 1829—37 valgt av demokratene. Hans presidentvalg var det første som vakte noen interesse hos folket. Besatte embetene etter politiske hensyn og innledet den seinere skandaløse korrupsjon. Gjennomførte en tolllov. Modig og kraftig natur. Hans vinnende personlighet og krigslykke sikret ham en varig popularitet. Hadde i hele sitt liv lest bare en bok, «Presten fra Wakefield».

Tyler, John (1790—1862), president 1841—45. Kom i strid med sitt parti, nedla veto mot kongressbeslutninger, arbeidet for frihandel og Texas' tilslutning til Unionen. Søkte 1861 under Borgerkrigen først å megle og sluttet seg derpå til Sydstatene. Var vicepresident da Harrison døde, eide ikke så mange penger at han kunne kjøpe seg billett til Washington, men måtte låne dem av en venn. Den første vicepresident som ble president.

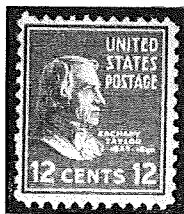

Polk, James Knox, (1795—1849), 1820 sakfører i Nord-Carolina, 1823 medlem av Representantenes hus, ble en av førerne for demokratene, 1835—39 formann i Representantenes hus, 1839—41 guvernør i Tennessee, 1840 forgjeves presidentemne, 1845—49 president. Gjennomførte innlemmelsen av Texas og den derav følgende krig med Mexico 1847—48, samt en frihandelstariff.

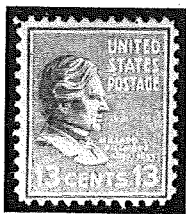

Lincoln, Abraham, (1809—65), sønn av en landmann i Kentucky, fikk en tarvelig oppdragelse, født i et blokkhus, gikk nesten ikke i skole, tømmehugger, deretter kjøpmann, 1833—36 postmester, 1837 sakfører, 1846—50 unionsrepresentant, motarbeidet ivrig slaveriet og krigen mot Mexico,

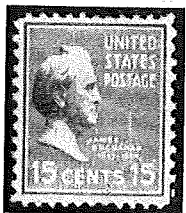
vant ry som dyktig taler, president 1861—65, hans valg besvartes av Sydstatene med utmeldelse av Unionen, han hevdet Unionens uoppløselighet og dermed begynte Borgerkrigen. Tross nederlag og motgang gjennomførte han med stor seighet og energi sitt dobbelte mål: Unionens enhet og slaveriets opphevelse. Proklamerte 1862 slaveriets opphør. Gjenvalgtes som president 1864, men få dager etter krigens slutning ble han under en teaterforestilling dødelig såret av skuespilleren J. W. Booth og døde 15. april 1865. Etter Washington amerikanernes populære president, en stålsatt karakter, uegennyttig som få, skarp og klar i tankegang som tale. Hans uvisnelige fortjeneste er bevarelsen av Unionen som en enhet og slaveriets opphevelse.

Fillmore, Millard (1800—74), 1848 visepresident valgt av Whiigpartiet, 1850—53 president da Taylor døde. Temmelig uselvvisk, lot seg lede av demokratene til innrømmelser overfor slaveeierne ved antagelsen av det Clay'ske kompromis 1850. Var uten held whiigpartiets presidentkandidat 1852 og 1856, men oppnådde ikke mer noen innflytelse.

Taylor, Zachary, (1783—1850), kjempet mot indianerne 1832—37, ble brigadegeneral, sendtes 1845 til Texas, trengte inn i Mexico, erobret Monterey 1846 og seiret ved Buena Vista 1847 over Santa Anna, valgtes 1848 av Whiggerne til president. Skjønt selv slaveeier virket han for et kompromis i slavesaken. Døde som president 1850.

Buchanan, James, (1791—1868), avsluttet som gesant i St. Petersburg 1832 den første handelstraktat mellom Russland og De forente Stater, 1836—56 gesant i London, president 1856—60, valgt av demokratene. På den tid var spenningen mellom nordstatene og sydstatene på det høyeste. Buchanan som selv var tilhenger av slaveriet, beskyldtes for i høy grad å se gjennom fingre med sydstatspartiets foranstaltninger. Han ville dog ikke innrømme sydstatene rett til å oppløse Unionen, men anså seg heller ikke berettiget til å gripe inn for å forhindre et brudd. Amerikas første og eneste ungkar blant presidenter!

LITT OM FARGESYN OG FARGEBLINDHET

Kåseri holdt i Drammens Filatelistklubb 14. mai 1945

(Forts. fra nr. 10/1945). Av dr. med. HARALD GJESSING

Uten å ha meddelt ham resultatet legger lægen så fram en blårød hespel. Den fargesvake vil på samme vis til denne også legge grønnblå og gråblå.

Endelig legger vi foran ham en gul-grønn garndukke. Foruten de riktige legger han så til denne mørkegule og rød-gule, ja kanskje endog brann-gule! Bare at han tar slike opp til sammenlikning selv om han ikke legger dem i haugen, er bevis nok.

For nå å prøve graden av hans fargeblindhet legges en purpurfarget dukke fram. Han oppfordres til å legge til denne alle som han synes likner. En ufullstendig fargeblind vil greie dette raskt, mens en absolutt rød-grønn blind vil også ta med blå, fiolette, blågrønne og grågrønne dukker.

Han skal ikke nevne fargenes navn! En intelligent fargeblind kan vel ha lært seg til å benevne visse nyanser riktig. Den førnevnte Edridge Green f. eks., nevner flere eksempler på det. Mens på den annen side mangen en uintelligent kan bli forvirret herved og benevner fargen feil uten å være fargeblind.

Holmgreens prøve er som De vil se her modifisert av fengselslæge Daas.

Det har imidlertid vist seg, at disse garnprøver ikke er pålitelige. En jernbaneulykke nær München i 1911 med tap av mange menneskeliv førte til en skjerpelse i undersøkelseskravene i alle siviliserte land og til innførelsen av en ny type prøver — de såkalte *pseudo-isokromatiske*. Navnet betyr falske like farger. De består av en rekke forskjellige fargete flekker, hvorav en del danner et tall eller bokstav, plasert på en bakgrunn som er helt avvikende farget. Men denne bakgrunn, som i alminnelighet også er dannet av slike flekker, er valgt av en fargeblind maler og er nettopp av den art at de er forvekslingsfarger med tallenes eller bokstavenes farger. En normalt fargeseende vil derfor lett se disse tall eller bokstaver, mens en fargedefekt ikke oppfatter dem. Provene kan modifiseres på forskjellig vis, f. eks. slik at den fargedyktige leser et tall eller bokstav mens den fargesvake et helt annet.

Nagels anomaloskop. Det er i virkeligheten det eneste absolutt sikre middel en har i praksis til å fastslå prosentuetalt såvel fargeblindhetens grad som tilsvarende fargeoppfattelsens finhet. Det består i korthet av et kikkertformet rør, i hvis midtparti der er innskutt to glassprismer, som ved hjelp av skruer kan forskytes i forhold til hverandre. Foran den ene åpningen er plasert en 100 lys melkeglasspære. I den annen ende av den ca. 75 cm. lange kikkert er anbragt et objektiv. Lægen innstiller en bestemt farge — i alminnelighet en gulrød — i den nederste del av den del av spektret som avskjæres fra den ene prisme og en grønn eller rød farge i den øverste tilsvarende del i synsfeltet. Han som skal undersøkes skal nå ved den tilsvarende skruer søke å

finne den farge som etter hans mening gir såvidt nøyaktig samme farge som mulig til den halvdel som lægen har innstillet i nederste felt. Nå ligger det utenfor den matematiske tilfældighetslov, at en kan gjette riktig en 5—7 ganger på rad. Lar man derfor den prøvede innstille et passe stort antall ganger, f. 7—8 ganger og han alle ganger innstiller riktig, er han fargedyktig — en enkelt gang sier intet. Nå er imidlertid de ferreste selv fargedyktige helt 100 pst. ideelt fargeseende. Derfor tillates et visst spatium. La oss f. eks. si at jeg som læge innstiller den ene skruer på tallet 15 vil jeg, fordi jeg har et meget fint fargesyn, innstille den annen skala på 57—58 og har da begge feltene likefarget. Men om den jeg prøver innstiller tilsvarende på 55 eller endog 60 har jeg allikevel ikke lov til å forkaste ham som fargedyktig selv om jeg personlig, når den ene skruer står på 55 oppfatter den øverste halvdel av feltet som svakt gulgrønn og ved 60 tilsvarende som svakt gulrød. Men om han innstiller på 50 eller 65 skal han forkastes. Prøven er så sikker, at av 1248 fargeblinde som ved forskjellige prøver var erkjent som sådanne, var det bare 4 der under tvil greide anomaloskopet, mens 12 klarte i alle fall en av de autoriserte pseudoisokromatiske prøver. I alle land fordres der derfor nå, at der til fargeblindhetsundersøkelse skal, forat prøven skal ha rettsgyldig verd, benyttes minst 2 forskjellige prøver — enten to forskjellige pseudoisokromatiske eller én slik og:

Lanternepróven. Denne er en — noe forskjellig i de forskjellige land — elektrisk lampe med et litet diafragma foran. Mellom dette, hvis størrelse er utregnet slik at det i 6 meters avstand svarer til en skipslanterne i 2 kvartmils, er det plasert et «ratt» med forskjellig fargede glass. Disse kan ved en mekanisme skiftes og den prøvede skal hurtig kunne angi hvilken farge han ser. Den beste av de billigste slike lykter er den av den avdøde professor Schiøtz konstruerte. Men selv den er for dyr — vel 100 kroner. Anomaloskopet eies her i Norge såvidt jeg vet bare av en 5—6 av oss øyenlæger, da dets pris — ca. 1500 — forbyr mange å anskaffe det. Det er så sjelden en behøver det.

Jeg omtalte under fargesynsteoriene den såkalte simultankontrast. På denne grunner seg:

Meyers eller Kohns silkepapirprøve. Legges en ring eller bokstav av grått papir på en jevn rød flate og dekkes med hvitt silkepapir, vil det fargete medium meddele det ufargete sin komplimentærfarge. Derav følger at den grå ring vil få, alt etter sin mettetthet, et grønnlig skær og den normalt fargeseende vil se ringen eller bokstaven som grønn. Den fargeanomale vil derimot ikke se noen forskjell eller i alle fall vanskelig.

Som et kuriosum kan jeg anføre tilslutt, at seinere års undersøkelser synes å ha godtgjort, at en rekke dyr er fargeblinde. I alle fall gjelder dette for visse insekter, f. eks. biene. Blomsternes farger skulle således ikke ha den betydning til å tiltrekke insektene som en før har trodd.

Et tilsvær til herr Caspersen -

I Norsk F. T. nr. 9 framsetter herr Caspersen sterk kritikk på en rekke punkter som angår studiet av våre norske frimerker og hjelpemidlene hertil, og jeg vil herved tillate meg å møtegå samme, da jeg i de fleste av de reiste spørsmål må ta sterk avstand fra herr Caspersens innstilling. Jeg skriver dette svar for egen regning — uten noensomhelst forbinnelse med Norgeskatalogens Katalogkomité, hvor jeg er medlem — og uten hensyn til hva Katalogkomiteen og eventuelt Håndbokens hovedredaktører vil komme til å svare.

En av de få ting jeg kan være enig med herr Caspersen i er, at kritikk *bør være på sin plass* og til beste for saken, men jeg vil tilføye at den bør bygge på så reelle forutsetninger at den blir rettferdig. Dertil er det langt fra ønskelig at en kritikk framkommer et par år etterat et vanskelig arbeid er avsluttet, og i hvilken tid i dette tilfelle kritikkeren har hatt anledning til å gi sine råd og advarsler i fullt monn. Jeg skal imidlertid nå behandle hans kritikk punktvis:

At strekkklisjeer i sink skal gi dårlig avtrykk på kunsttryktpapir er jeg helt uenig i, — det er ingen grunn til det. Klisjéanstaltene bruker kun dette til denne slags arbeider, og i dette tilfelle har både sinken og kjemikalierne vært av førkrigs kvalitet. Messing- eller kobberklisjeer brukes ikke til slike arbeider, meddeler klisjéanstalten, og det er jo logisk. Det er også i første rekke *tegnerens arbeid* det kommer an på, og jeg må tillate meg å påstå at det er herr Caspersens manglende kjennskap til framstillingen og kontrollen av Norgeskatalogens nåværende skilling-posthorn klisjeer, som gjør at han framsetter sin kritikk på et helt feilaktig grunnlag. Hvis han hadde sagt at lang etsetid ved klisjéanstalten *kan* forårsake at linjen faller bort, tynne linjer underettes osv., så har dette sin riktighet, i vårt tilfelle *er det helt uteklukket*. At de avbildede klisjeer beviser hans påstand, er en grov feiltakelse! Der har nemlig vært foretatt en inngående kontroll over hver «type», og denne har bestått i at *tegnerens resultat måtte være overensstemmende med originalen, og den ferdige klisjé conform med tegningen!* Dette er konsekvent gjennomført.

Herr Caspersen viser «type 1» av 3 skilling nr. 13. For ordens skyld gjør jeg leserne oppmerksom på at det er nr. 1 og 2 av de avbildede klisjeer som tilhører Norgeskatalogen (henholdsvis 1940 og i 1944-utgaven), og nr. 3 og 4 herrene Jellestad og Caspersen. Etter tidsskriftets tekst under klisjeene misforstår en totalt hvor de hører hjemme. Jeg vil dertil tilføye at den hvite flekk bak E i nr. 2 *ikke forekommer* i Norgeskatalogen! Hvis vi nå holder oss til nr. 2, 3 og 4, som har aktuell interesse, så kan jo enhver se at disse er forskjellige. Hvis en imidlertid har 10 stk. «type 1» liggende foran seg på bordet, *så vil også disse være forskjellige!* Det er et beklagelig faktum at dette er tilfellet, hvilket også gjør at det er meget vanskelig å «type» mange av de norske merker. Men en vil på alle disse 10 merker finne visse kjennetegn, som sier at *det er «type 1»* og ikke noen annen. Vel og bra

at «type 1» opprinnelig kan ha vært *så ren i tegningen*, som klisje nr. 4 viser, — og også at herr Caspersen muligens har funnet noen slike eksemplarer, — men om klisjeen viser «den riktige type 1», så hjelper dette lite, når det materiale en gjennomgår ikke — eller meget sjeldent — oppviser et slikt utseende på «typen». Det er den mest mulig *typiske form slik den forekommer i praksis*, vi har bruk for, og det er uforståelig at herr Caspersen, som går for å være ekspert, framsetter en sådan kritikk som han har gjort.

Nevnte foreteelse gjelder ikke bare skilling-posthorn utgavens «typer» — omenn her i utpreget grad — men alle våre «typeserier». Et hjørne dekket av farge, en linje blitt ujevn av for meget farge, for sterk fargetilgang eller slitasje eller feil i klisjeen, alt dette spiller inn, — «merket forandrer karakter». Og jeg tror det er vanskeligere å finne «type 1» etter klisjé nr. 4, enn det er etter nr. 2 eller 3. Det er også unødvendig å benytte større klisjeer, da samtlige er tegnet i strek, og således vil gi samme inntrykk som frimerket gjør.

Angående «retusjert» og «oppgravert» har herr Caspersen fagmessig rett. Men det som det er lagt an på f. eks. i Norgeskatalogen, og som jeg har framholdt tidligere, er å gi uttrykk for forskjellen på reparasjon av *en skade* og på *utbedring av en slitasje*. Det er nemlig ting som det er verd å merke seg for en specialsamler. Ordene «flere oppgraveringer og retusjer kjent» sier rett ut at det finnes både utbedrede *skader* og utbedret *slitasje*, som en specialsamler bør merke seg. Men selvsagt kan ordet «retusjert» endres til «reparert».

De par og 4-blokker som oppviser forskjellige «typer» er selvsagt av størst interesse, men en kan allikevel ikke sjalte ut de andre, som herr Caspersen ønsker, når *prisøkningen for blokkene skal fastsettes*. Det er nemlig adskillige av disse som er uhyre sjeldne i 4-blokker. *Prislisten er en rettleiding for samlerne*, og sier eksempelvis at nr. 14 a, 45 b eller 47 er sjeldne ubrukt 4-blokk, eller f. eks. nr. 44 eller P. M. nr. 6 og 7 i både brukt og ubrukt blokk! Hvem som kan og vil samle disse ting er en sak for seg, men det har *filatelistisk interesse* å kjenne objektenes sjeldenhetsgrad! (Herr Caspersens uttrykk: «pent i et album» er vel noe ungdommelig?). At prisen for en 4-blokk *ikke kan forhøyes* hvis den ikke viser forskjellige «typer», er ganske misforstått!

Herr Caspersens vurdering av «ubrukte» og «ustemplede» frimerker er jeg likeledes absolutt uenig i. Det er en kjent sak både her og i utlandet at ubrukte merker *skal være postfriske* for å oppnå katalogprisene. Selv verdsetter jeg ikke de «ubrukte merker uten gumm» høyere enn allerhøyest halvparten av de «postfriske», og jeg godtar dem overhodet ikke i min samling! Det er ulogisk at de skal ha samme verdi!

Det er mange av herr Caspersens bemerkninger som jeg forøvrig ikke kan gå inn på, og som det nærmere tilligger juryer og komiteer å gjøre. Men hans bitterhet over bedømmelsen av hans samling i 1939 tar seg ikke godt ut. Uoffi-

sielt klaget han også over bedømmelsen ved «De-No-La», og hans interpellant fikk dengang et kraftig svar. Jeg vil her tillate meg å presisere, at når en innleverer en samling til konkurranse, så får en stole på at bedømmelsen skjer rettfærdig innen den jury som er valgt. Det går ikke an å framsette insinuasjoner på den måte herr Caspersen nå gjør — mangfoldige år seinere. Det er uhyre lite tiltalende, og han bør merke seg at innsenderen ikke kan ha den oversikt som juryen har. Og det er bedre å framsette en skarp, men underbygget påstand, enn ubehagelige insinuasjoner.

Den samme linje av misnøye — fullstendig uberettiget misnøye — følger han i de 3 siste spalter av sin artikkel, og etter min oppfatning er hans syn *tvers igjennom ufilatelistisk!*

For det første hevder han, at en som har gjort en filatelistisk oppdagelse absolutt skal ha en anerkjennelse for denne. *Han vil ha det på trykk*, slik at alle kan lese om det! Jeg spør: Er det ikke oppriktig talt nok at en personlig har den tilfredsstillelse å ha gjort oppdagelsen? Han kan jo selv offentliggjøre den om han ønsker, og det bør selvsagt også gjøres! Men enkelte har den mentalitet at de ikke skal la andre få del i nyheten, et syn som jeg også tidligere har betegnet som meget utiltalende! Er det businessstanker som ligger bak?

Hva arbeider vi for i filateli? Er det personlig berømmelse og vinning? Selvsagt har vi alle en viss ergjerrighet, og godt er det, men er det ikke selve filateli og dennes organisasjon vi arbeider for? Kan ikke personen i alle fall komme i 2. rekke? Jeg skulle tro det!

Og jeg begriper ikke at herr Caspersen offentlig vil innrømme at han — som filatelist — vil nekte å gi opplysninger til en spesialhåndbok som utgis av det norske forbund, og som således alle våre filatelister får glede av! En slik håndbok må selvsagt inneholde så uttømmende opplysninger som mulig, mens den selvsagt også gir henvisninger til forskjellige spesialarbeider over de respektive utgaver. Hvis herr Caspersen virkelig vil stå fast ved det syn han framsetter, er han ikke den filatelist som jeg har betraktet ham som, hans syn er ikke bare ufilatelistisk, men også egoistisk! Hvis herr Caspersens arbeider er av personlig, økonomisk betydning, blir han neppe skuffet over utbyttet selv om han gir utførlige opplysninger til Håndboken — under forutsetning av at hans arbeider er av høy kvalitet — det er det det kommer an på. Herr Caspersen ser meget snevert på dette spørsmål.

At han dertil ønsker honorar for artikler i Norsk eller Nordisk F. T. synes jeg er latterlig, og en filatelist uverdigg. Skriver han artiklene for å tjene penger, vel, så er saken klar, men jeg får inderlig håpe at ikke mange tenker slik. Som filatelister er det sant for dyden vår plikt å støtte tidsskriftene det vi kan, uten tanke på *personlig vinning!* Norsk F. T. skal så langt fra være noe «vel-dedighetsorgan» som Caspersen her nevner, og det er det heller ikke. De filatelister som vil støtte det, de gjør det, og de andre gjør det altså ikke. Hverken Justus Anderssen, Jellestad, Odffjell, Soot-Ryen eller Thune-Larsen — for å ta noen eksempler — har noensinde skrevet filatelistiske avhandlinger for å få dem betalt. De har heller ikke ventet seg noen spesielle takksigelser, og det kunne vi alle la være, synes jeg. Forøvrig

har jo Norsk F. T. enslags «årspris» for årgangens beste artikkel — kanskje herr Caspersen er skuffet over ikke å ha fått denne? Det har han ingen grunn til!

Og hvilken fordel har ikke en dyktig spesial-samler forøvrig? Jo, han har de aller største sjanser til å utnytte det materiale han behandler. Hvor mange sjeldenheter har ikke både herr Caspersen og mange andre spesialister *funnet gratis* og solgt for store beløp gjennom årene? Om jeg nevner f. eks. en «brevkortklisje» til kr. 125.—, en «type 5» til kr. 150.—, en «type 9» til kr. 100.— eller f. eks. en «ekstratype 77 I» til hele kr. 600.—??? Og herr Caspersens kunnskaper er vel ikke utelukkende *«suget av eget bryst»*? Nei, det er de absolutt ikke!! Han har, likesom alle oss andre nydt godt av det filatelistiske stoff som til enhver tid har foreligget — og som til enhver tid også jevnt vil økes — uten personlige hensyn!

Det gjør meg ondt at herr Caspersen *blottstiller seg så totalt* som han gjør i sin artikkel. Gjennom flerårig korrespondanse, og god kontakt forøvrig, har vi hatt mange filatelistiske gleder sammen, — i alle fall har jeg hatt det — og jeg har vært takknemlig for det. Jeg beklager derfor at jeg nå må skrive så skarpt som jeg gjør, jeg står overfor en ny mann!

Forslaget om en æresgave til herr Jellestad tror jeg at denne selv vil ta sterkt avstand fra. Herr Jellestad har fått mange filatelistiske utmerkelser, og han får nok også flere, *men han ber ikke om dem!*

Oslo, 20. oktober 1945.

Arnstein Berntsen.

NYTT FRIMERKE

Poststyret meddeler:

Norsk folkemuseum ble stiftet som en privat forening den 19. desember 1894 og kunne altså feire 50 års jubileum den 19. desember 1944. På grunn av forholdene ble imidlertid begivenheten den gang hemmeligholdt. Beretningen herom finnes i Museets 50 års bok som er gitt ut etter frigjøringen.

Til minne om jubileet vil det bli gitt ut to frimerker à 10 og 20 øre, som skal selges ved alle poststeder fra og med onsdag den 19. desember førstkommande. Frimerkene er i 1½ størrelse, i grønn farge for 10 øres verdien og rød for 20 øres verdien. Motivet er på begge merker Folke-museets våpen i et dekorert felt.

Opplaget blir ca. 5 millioner merker av hver verdi. Merkene skal av poststedene selges framfor de alminnelige frimerker.

På grunn av personalmangel er det fremdeles ikke anledning til å bestille førstedagsstempling i Postverkets frimerkesalg til samlere.

Arbeidernes Filatelistklubb 15 år

ARBEIDERNE FILATELISTKLUBB

B. Heggan.

ble stiftet den 14. desember 1930. Det første styre bestod av: Formann W. Landgraff, viseformann I. Hansen, sekretær T. Aakervik, bytteleder S. Hauge og kasserer K. Findeisen. Medlemstallet er i årenes løp gått jevnt oppover, på 15 års dagen teller klubben 81 medlemmer. Størst økning hadde vi i 1942 med 25 nye medlemmer. Til klubben er knyttet en juniorgruppe som ble opprettet i 1942, den har idag 22 medlemmer. I 1944 ble det i klubben opprettet en studiesirkel. Disse 15 år har for klubben vært preget av energisk arbeid. De første årene var vanskelige, det tok sin tid før alle barne sykdommene var overstått. Men idag står klubben sterkere og mer livskraftig enn noen sinde. Som klubbens tillitsmenn har følgende fungert: Som klubbens første formann Wilhelm Landgraff 1930—1935, Eugen Johansen 1935—1937, A. Hassel 1937—1938, A. Kientzel 1938—1939 og B. Heggan som framdeles er i funksjon.

Som kasserer har fungert K. Findeisen, B. Hauge, R. Carlsen, W. Johnsen, B. Heggan, R. Johansen, N. Kleberg og A. Andersen, den siste i hele 4 år.

Som sekretærer har fungert T. Aakervik, M. Ruud, H. E. Eilandsen og G. A. Olsen, den siste i hele 7 år.

Som viseformenn har fungert: I. Hansen, G. Holmquist, A. Hassel, B. Hauge, E. Mathisen, R. Carlsen og Th. Hoffmann.

Som bytteledere har fungert S. Hauge, B. Hauge, W. Landgraff, G. Eriksen, J. Christensen, E. Mathisen, A. Kientzel, F. Ruud, R. Johansen og B. Sørle.

Som arrangementskomiteens formann og leder av studiesirkelen fungerer G. A. Karlsen. Alle disse tillitsmenn har i de forløpne 15 år nedlagt et godt og interessert arbeid i klubbens tjeneste. Møter har vanligvis vært holdt hver 14. dag. På møtene er det holdt foredrag, foretatt utlodning, framvist samlinger og omsatt frimerker. Blant de mange foredragsholdere vi i tidens løp har hatt på talerstolen har vi også hatt flere av våre egne medlemmer. Formenn og medlemmer i O. F. K. har også vært oss behjelpelig med å skaffe møteprogram.

Alle som enkeltvis eller klubbvis har ytet oss hjelp og bistand vil vi takke for råd og dåd. Særlig retter vi en takk til Oslo Filatelistklubb og dennes medlemmer. Likeledes takker vi Poststyret som ved sin imøtekommenhet har lettet vårt arbeid i betydelig grad. Spesielt takker vi herr O. Witzøe som alltid beredvillig har stått oss bi med råd og opplysninger.

I anledning av jubileet arrangeres fest med damer i Folkets Hus Sentrum 15. desember 1945.

Meddelelser fra FORBUNDET

Norsk Filatelistforbunds representantskap

Det er i den seinere tid kommet henvendelser til Forbundet som viser at kjennskapet til representantskapets sammensetning er helt mangelfullt. Det hevdes at den nåværende fordeling av repre-

sentanter gjør at en enkelt klubb blir helt enerådighet innen Forbundet.

For det første har vi gardert oss mot dette i lovene, idet det i § 6 heter at ingen enkelt klubb kan overstemme samtlige andre selv om dette ville skje etter representantantallet. Denne bestemmelse var aktuell tidligere da Forbundet bestod av en stor klubb og temmelig få mindre klubber. Men slik som forholdet er nå er det ingen av klubbene som på langt nær kan overstemme alle de andre.

Forbundet omfatter for tiden 33 klubber og disse velger tilsammen 62 representanter. Den største klubb innen Forbundet (Oslo Filatelist-Klub) velger 15 representanter, altså ikke engang en fjerdedel av det samlede antall, så noen enerådighet fra en enkelt klubbs side innen Forbundet blir det ikke tale om.

At representantantallet for de største klubber muligens burde begrenses noe er en annen sak, men hertil kreves en lovforandring.

Per Gellein.

NYE SAMLEOMRÅDER

Det er vel mange av dere som leser denne spalten som først begynte å samle frimerker etter at tyskerne kom hit og stengte grensene. I den tiden var det svært vanskelig å få tak i utenlandske frimerker til en rimelig pris, så av den grunn er det vel svært få av dere som samler ordentlig på andre land enn Norge, og det er altså om hva dere kan velge ellers av billige og morsomme samleområder vi vil snakke denne gangen.

Nå begynner det jo å komme inn merker fra hele verden igjen, så det er nok av samlerområder å velge mellom når dere skal legge om samlingen. — Her i «Juniorsamleren» vil vi forsøke å gjennomgå de samleområder som ikke er så dyre. Vi håper at dere legger merke til disse små-artikler og begynner å samle et land som ingen av vennene deres samler. Forrige gang snakket vi litt om helsaker, og idag har vi litt om San Marino.

Ellers er vi som vi nevnte forrige gang meget glade over å få både kritikk og bidrag, så det er bare å henge i og skrive. Adressen er som før: Norsk Filatelistisk Tidsskrift. Juniorsamleren. Boks 46, Høvik.

TIL JUNIOR-KLUBBENES STYRER — OG SÆRLIG TIL SEKRETÆRENE

Denne gang skriver vi på vegne av alle de stakkarne som skal lete etter noe i referatprotokollene, og han som skal skrive din klubbs historie. Vi har nettopp selv vært ute for noe av det samme da vi skulle skrive vår klubbs historie. Der viste det seg for det første at flere referater manglet, og referatprotokollene fant vi igjen på de forskjelligste steder.

Derfor retter vi idag en henstilling (eller kanskje nærmest en ordre) til sekretærene.

For det første må dere bestandig skrive referat fra hvert eneste møte, uten unntakelse. Der skal det angis når og hvor møtet ble satt og når det ble hevet. Dere skal også angi hvor mange medlemmer og hvor mange gjester som har vært tilstede. Dette er det dere hver eneste gang skal skrive i referatet. Dessuten skal det være et referat fra alt hva dere bestiller på møtet; foredrag, gratisutlodninger, demonstrasjon av samlinger, lovendringer, hvem som blir valgt til særlige oppdrag innen klubben osv. — Alt dette skal dere føre pent inn med blekk i en dertil bestemt protokoll. For referatene er jo først og fremst skrevet for at en seinere skal kunne se hva klubben foretok seg på møtene.

Hvert år bør det skrives helårsberetning. Der

bør anføres medlemstall ved begynnelsen og slutten av året, gjennomsnittlig frammøte til møtene, og i det hele tatt alle slike opplysninger. Noe som også bør gjøres er å regne ut fram-møteprosenten og sammenligne den med fjor-årets. Du bør også skrive hvilke møter som var de best besøkte og hvilke som var de dårligst besøkte, da får du samtidig se hva slags programmer medlemmene særlig liker på møtene. Hvor mange møter det har vært, hvilke foredrag og hvem som har holdt det, samt en kort oversikt over hva dere ellers har hatt av ekstrating på møtene, må ikke uteglemmes i årsberetningen. Har det vært holdt konkurranser skal hva konkurransene gikk ut på og hvem som vandt dem medtas. Likeledes hvem som har sittet i styret i det forløpne år og hvem som har innehatt tillitshverv. — Disse årsberetninger bør dere ha i referatprotokollene, slik at alt som heter referater er på samme sted.

Forat referentjobben skal gå helt knirkefritt, bør det oppnevnes en visesekretær som overtar sekretærens plass, når denne er fraværende. Som det nå er, er det ofte slik at når sekretæren uteblir er det sjelden noen som tenker på at nå er det ingen til å skrive referatet, og når så neste møte kommer er det ikke noe referat som kan bli lest opp.

Ved siden av denne visesekretær-oppgaven bør det også oppnevnes en arkivar som har til oppgave å holde orden og arkivere møteprotokoller, referatprotokoller, styreprotokoller, brev til klubben, klubbens eventuelle bibliotek osv.

I det hele tatt må det være en oppgave for alle klubber å tenke på dem som i framtiden skal «rote» i referatene for å finne fram litt om klubbens tidligere historie.

Alle juniorfilatelister sitt

EGET FILATELISTISKE BIBLIOTEK

Alle filatelister, også vi junior-filatelister bør forsøke å anskaffe oss vårt eget filatelistiske bibliotek, hvor vi har kataloger, håndbøker, tids-skrifter o. l. Det er nemlig ingen ting en får mer varig nytte og glede av enn et bibliotek.

For de fleste er det vel nå slik at skal de ha greie på noe om et frimerke eller en frimerkeserie, må de enten låne litteratur av en venn eller be-kjent, men som oftest blir det vel til at en går i nærmeste bibliotek. Imidlertid viser det seg nesten alltid at biblioteket mangler alt slikt som filatelistisk litteratur, og har de noe er det aldri det en skal ha. Det å få spredd mer filatelistisk litteratur omkring i bibliotekene er i det hele tatt noe som filatelist-organisasjonene burde ta seg mere av.

Junior-SAMLEREN'S HUSKELISTE II:

DU MÅ IKKE HA DEFekte MERKER I SAMLINGEN

Men hvorfor kan ikke alle filatelister skaffe seg sitt eget filatelistiske bibliotek ved siden av sine andre bøker? Jeg er sikker på at en får meget mer utbytte av å bytte Øvre Richter-Frich, Tarzan o. l. ut med god filatelistisk litteratur. «Men hvordan skal en få råd til å kjøpe all den filatelistiske litteratur som er kommet, eller kommer ut?» er det vel mange som spør. For det første er det slett ikke nødvendig å kjøpe all filatelistisk litteratur som kommer ut, samler en selv U. S. A. f. eks. behøver en ikke å kjøpe dyre håndbøker om den norske «20-mm.» utgaven o. l. — Nesten alle har vel en eller annen snill onkel e. l. som har samlet eller samler på frimerker, og som, når du forteller ham at du har begynt å samle til et filatelistisk bibliotek, sikkert gjerne gir deg noen gamle tidsskrifter eller håndbøker. Men har du ikke noen snille «frimerke»-onkler, så er det noe som heter jul og fødselsdag og da kan du jo ønske deg bøker om frimerker. Men en ting må du huske før du kjøper. Du må først lese kritikken av boken i et tidsskrift eller rådføre deg med en helst voksen frimerkesamler, for det forekommer dessverre altfor ofte dårlig filatelistisk litteratur, såvel som all annen litteratur, og den er meget mer til skade enn til gagn.

Altså, nå er det bare å sette igang, og du vil få se at ikke noe er så morsomt som å ha sitt eget filatelistiske bibliotek.

SAN MARINO. Et nytt samleområde.

„VERDENS MINSTE REPUBLIKK“

Foredrag med lysbilleder holdt i Oslo Filatelist-Klubs Junioravdeling av Fredrik Brofos.

Om hvordan San Marino — verdens minste republikk — som klenger seg til mytologiens berømte berg Monte Titano, egentlig er oppstått fortelles: Under de store kristenforfølgelser i midten av det 4. århundrede kom to fromme steinhuggere fra byen Arbe på den annen side av Adriaterhavet til Monte Titano. Deres navn var Marino og Leo, og de besluttet å skape et tilfluktssted for de forfulgte. En rik dame i Rimini ved navn Felicissima skjenket dem bergengen som ble kalt San Marino, og snart kom de første av de forfulgte dit.

Marino og Leo ble naturligvis kåret til helgener — kanonisert, — men da det var Marino som var den aktive, fikk staten hans navn. Bortsett fra en liten periode mellom det 15. og 16. århundrede, da den herskesyke Cesare Borgia holdt staten i sin hånd, har den stort sett blomstret i full frihet. Med Italia sluttet den en traktat med det velklingende navn «di amicizia e buonvicinato» hvilket betyr «vennskap og godt naboskap».

Det er ennå middelalder over hovedstaten — Citta del San Marino — hvor Marino selv står på torget omsvermet av tusener av duer. Regjeringspalasset er i det 14. århundres selvbevisste stil, og byen har bare utenlandske dommere. Det er en skikk, sprunget ut av en viss rettferdighetsfølelse: i en slik liten stat ville det være nesten ugjørlig å skaffe upartiske dommere. Hovedstatens pryd er den høyt kneisende eldgamle borg «Rocca», som nå er fengsel, men nesten alltid står tomt.

Europas eldste og mest uanselige stat, San

Marino har nettopp hatt valg. Over landets 61 km.² har de ca. 15 000 innbyggere avgitt sine stemmer og dermed bestemt hvem som skal styre dem videre framover. At denne lilleputtstaten så godt har klart å bevare sine tradisjoner og sitt nasjonale liv, gjør den til mere enn en kuriositet og det synes som om den skal få leve videre i fred og ro midt i den kjempende verden.

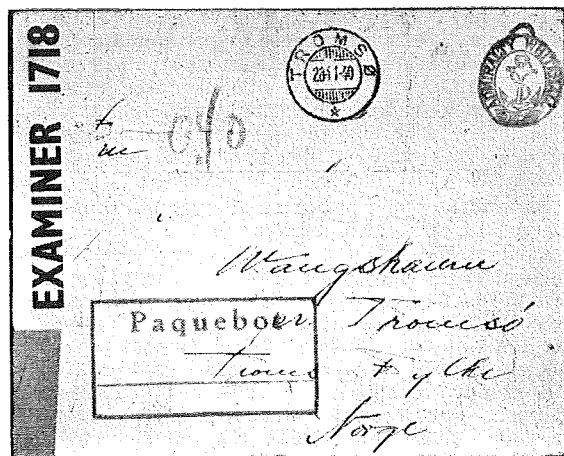
San Marinos hær består av alle våpenføre menn mellom 18. og 55 år, unntagen lærere og studenter. det vil si 950 mann og 38 offiserer. Disse har enda aldri fått høve til å prøve seg i krig.

Man har sagt at Sveits skulle ha verdens mest demokratiske styre. Men det er vel å ta munnen litt for full, San Marino overgår nesten Sveits. Det almene råd — Arengo — velges med praktisk talt alminnelig stemmerett, slik at $\frac{1}{3}$ av medlemmene går hvert 3. år. Mens Sveits velger president hvert år, velger San Marino hvert halvår de to statsoverhoder kallet «Capitani regenti», og det må gå 3 år før en «Capitani» kan gjenvelges.

Nå har altså «Rocca»s tunge klokker lydt over landet og kalt velgerne til urnene. Først velger de 60 rådsmedlemmer som igjen velger 12 utpekere eller «nominatorer», og hver av disse nevner så navnet på en borger som de har full tillit til og som forøvrig oppfyller alle de krav som settes til en «Capitani». Etter et innviklet system med hvite og svarte kuler velges og vrakes det, og de 6 som får det høyeste antallet, deles vennskapelig inn i par. I høytidelig prosessjon går det nå med statens hvitblå faner til musikken av den menneskekjærlige nasjonalsang «Giubilanti d'amore fraterno» ned til regjeringspalasset, hvor erkebiskopen foretar velsignelsen. Han legger så de seks borgeres navn i 3 små sølvkuler som puttes i en urne, og «et uskyldig barn av San Marino» kommer fram til alteret og velger en sølvkule. De navn som ligger i denne tilhører da de menn som er halvårets regenter — og valget er forbi. Man ville jo ikke befinne seg i syden om ikke en slik begivenhet skulle feires. Festen begynner med klokkeklang fra «Rocca» og når sitt høyeste i en orgie av sang, musikk, farger og livsglede.

Bortsett fra sine velkjente steinbrudd lever folket nøyssommelig av sitt akerbruk og en eien-dommelig sterk vin, som dog neppe har funnet veien til våre nordiske bord ennå. Forøvrig er San Marino et ønskeland for filatelister — det er jo alle små land — og til en viss grad også for myntsamlere. Derimot er den tiden forbi da det var paradiset for alle titel- og ordensjegere; en gang hadde statskassen sin største inntekt ved salg av slike ting, men det skammer rådet seg over idag.

San Marinos frimerker er like så interessante som selve landet. Det første frimerke kom ikke før i 1877 og de hadde da erfaringer fra andre land å bygge på ved utgivelsen. Alle San Marinos frimerker er tagget og de fleste av dem har interessante motiver. Fra frimerkene kan vi legge merke til hvor pen beliggenhet San Marino har. I det hele tatt kan San Marinos frimerker utmerket godt tjene til illustrasjoner i geografi og historiebøker. Men i de seinere år har postverket der desverre oppdaget at det er penger å tjene på filatelistene. Dette har resultert i noen unødvendige frimerkeutgaver; men disse er svært pene, og det er heller ikke så forferdelig mange, så det kan vi tilgi San Marinos postvesen.

EN KRIGSHENDING

Den 28. november 1940 om ettermiddagen kom noen tyske marinesoldater inn på Tromsø postkontor og leverte 27 slike brev som bildet viser. Brevene var antakelig skrevet før august og sannsynligvis fra hvalfangere, på tre fire nær var de alle fra Vestfold. Brevene fikk fornøden postbehandling og ble videresendt til adressatene.

Som det sees var de kontrollert av engelsk sensur, men det merkelige var at de unngikk den tyske. På hvilken måte tyskerne hadde fått fatt på dem er uvisst, men sannsynlig er det vel at de er tatt fra torpedert mannskap i Nordishavet, og det må nok være en missforståelse av vedkommende tyske marinemannskap at de leverte brevene på postkontoret istedet for til det tyske feltpostkontor. Sikkert til hell for adressatene som derved unngikk forhør og annen styggedom av tyskerne og deres hjelpere.

E. B. Eriksen.

Bruk

Norsk Filatelistforbunds stempelvignetter

3 øre pr. stykk, hvorav 1 øre
går til Norsk Postmuseum.

Fåes i «Samlerluka», hos Frimerke-
handlerne og direkte fra Rambæks
Trykkeri, Tollbugata 2, Oslo.

Blokker à 50 stk. kr. 1,50

Samler-annonser.

På denne plass innrykkes annonser på inntil
5 petitlinjer for kr. 3.00, som må betales
ved bestillingen.

Kjøper endel Løve kr. 2.— og 5.— og 1.50
ny type.

Ingeniør H. Bugge, Drammen.

Frimärksbyte ønskes med norske og danske
samlere. Har dubletter av alle nyere svenske
frimerker.

Ing. Schibbye, Essvik, Sverige.

Sverige i Norge. Sv. nr. 1/5—13 samt stråle-
stemplede eldre merker, også brev, gir alt av
Norge brukt plus mange nr. ubrukt, dessuten
Island nr. 121 — 154/157 — 164/166 — 171/180 —
186 — 199/203 Flypost 9/11 — 15/20 Erindringsm.
1/3. Island selges ÷ 10 pst. på dagspris.

Ulrik Kirkedam, Arendal.

En samling 1. dagsbrev fra nr. 5 samt en del
dubl. og Nordpol st. Hønefoss 24. mars 1925 tils.
Håkon Walhovd, Snertingdal, Norge.

Ønskar goda byteforbindelser med Norska sam-
lere. Allt har interesse. Giver Sverige, Finland,
Europa, U. S. A., Ostasien. Besvarar endast brev
med frimärken.

HJ. HOLMQVIST — Nyköping, Sverige.

JOHS. JELLESTAD

NORSKE FRIMERKER OG VARIANTER

Norsk Filatelistisk Tidsskrifts
særtrykk nr. 2

Pris kr. 3.00 plus porto

Særtrykket bestilles hos
forretningsførereren eller
direkte fra

RAMBÆKS TRYKKERI

Tollbugata 2 • Oslo

Postverkets Frimerkesalg til Samlere

O s l o

Liste over ubrukte norske frimerker
sendes på anmodning

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Utgitt av: NORSK FILATELISTFORBUND

Forbundets formann: Dr. Per Gellein,
Holmenkollvegen 10, Smestad.

Ansvarlig redaktør: Jarle O. Stensdal,
Postboks 46, Høvik.

Forretningsfører: Hans E. Matfeld,
Nytorget 5, Oslo.

Abonnement: Innenlands kr. 5,— pr. år.
Til utlandet kr. 7,— pr. år.

Annonsepriser: $\frac{1}{4}$ side kr. 25,—, $\frac{1}{8}$ side
kr. 13,—, $\frac{1}{16}$ side kr. 7,—.

Post angående annonser og abonnement sendes til forretningsføreren, Nytorget 5, Oslo.

Friko-Mytt _____

UTVALG

Vi har et godt utvalg i frimerker i våre utvalgshefter som sendes over hele landet.

Vi mottar også fremdeles hefter til sirkulasjon.

FRIMERKEKOMPANIEET

Tollbugt. 4. Boks 684, Oslo - Tlf. 25052
Postgiro 100 57 Telegramadr.: Stamps

Redaktør

for tidsskriftet.

Stillingen som redaktør for Norsk F. T. skal besettes straks. Reflektanter anmodes om snarest å henvende seg til Norsk Filatelistforbunds formann, dr. Per Gellein, Holmenkollveg. 10, Smestad, hos hvem nærmere opplysninger kan innhentes.

Forretningsfører

for tidsskriftet.

Stillingen som forretningsfører for tidsskriftet skal besettes straks. Reflektanter anmodes om snarest å henvende seg til Norsk Filatelistforbunds formann, dr. Per Gellein, Holmenkollveg. 10, Smestad, hos hvem nærmere opplysninger kan innhentes.

„Meddelanden från Postmuseum“

utgivna av Postmuseum i Stockholm.

- Handledning för besökande i Postmuseum. I. Frankoteckenssamlingen, svenska avdelningen, av Johannes Rudbeck. 1919. Illustr. Sv. kr. 1.10.
- Svenska poststämplat i Postmuseum före frimärkenas införande, av Johannes Rudbeck. Illustr. Upplag 2, 1935. Sv. kr. 0.55.
- Katalog I över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1924. Sv. kr. 1.10.
- Kort översikt över samlingarna i Postmuseum, av Johannes Rudbeck. Illustr. 1924. Upplagen slutsåld.
- Apercy sommaire des collections du musée postal, par Johannes Rudbeck. Illustr. 1924. Sv. kr. 1.10.
- Catalogue of the postage stamps of Sweden issued 1920—1926, av Johannes Rudbeck. Illustr. 1926. Sv. kr. 1.60.
- Katalog II över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1926. Sv. kr. 1.10.
- Katalog III över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1928. Sv. kr. 1.10.
- 1698 års «prickebok» av Yngve Nylander. Illustr. 1928. Sv. kr. 1.10.
- Post och press i Sverige 1643—1791, av Paul Gerhard Heurgren. Illustr. 1929. Sv. kr. 1.10.
- Svenska postverkets frimärken, frankokuvett, brevkort och kortbrev, av H. Olsson. Illustr. 1929. Upplagen slutsåld.
- Skilling-banko-frimärkena, av H. Olsson och Nils Strandell. Illustr. 1929. Upplagen slutsåld.
- Katalog IV över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1931 Sv. kr. 2.65.
- Katalog över greve Eric von Rosens frimärksdonation till Postmuseum, (avarter av svenska frimärken). Illustr. 1931. Sv. kr. 1.10.
- Optisk telegraf, förhistoria och uppkomst samt utveckling i Sverige i relation till postverket, av Paul Gerhard Heurgren. Illustr. 1932. Sv. kr. 1.60.
- Postmuseum och dess samlingar, vägledning, av Paul Gerhard Heurgren. Illustr. 1936. Upplagen slutsåld.
- Svenska postverkets brevkort, kortbrev och francokuvett, av Hugo Olsson. Illustr. 1936. Sv. kr. 1.60.
- Die schwedischen Tiefdruckmarken, von Georg Menzinsky. Illustr. 1939. Upplagen slutsåld.
- Katalog V över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1939. Sv. kr. 3.70.
- De första frimärkena. Några historiska uppgifter i anledning av hundraårsminnet av frimärkenas införande, av Erik G. Lannge. Illustr. 1940. Har delats ut gratis. Endast få exemplar kvar.
- Sveriges frimärken 1920—1942, av Georg Menzinsky. Illustr. 1943. Sv. kr. 3.20.
- Katalog VI över Hans Lagerlöfs frimärksdonationer till Postmuseum, av Nils Strandell. Illustr. 1944. Sv. kr. 2.20.
- Postage Stamps of Sweden 1920—1945, by Georg Menzinsky. Illustr. Ej tryckt. Beräknas utkomma i maj 1946.
- Beskrivning över tillverkningen av svenska postverkets brevkort, kortbrev och frankokuvett, av Hugo Olsson. Illustr. 1945. Sv. kr. 1.10.

Dessa publikationer försäljas av Kungl. Generalpoststyrelsens Bibliotek, adress Stockholm 1.

Tilsalgs for dødsbo.

Belgien 1918 Røde Kors	129/142 ca.	RM.	1800.00
Tysk post China 1905	28/37 » »		735.00
Memelgebiet 1920	1/17 » »		110.00
Memelgebiet 1920	18/29 » »		130.00
Bosnien 1910	45/60 » »		95.00
Bosnien porto 1916 ust.	14/23 » »		45.00
Østerrik-Ung. Feldp. 1915	22/48 » »		99.00
» (Serbien) 1916	22/42 » »		100.00
Danmark 1854	3/6 » »		100.00
Verdiangivelser Michel	1943.		

Tilbud under Bill. merk «1145» til dette blads eksp.

Godt utvalg i

FRIMERKER

ALF EIDE

KRISTIAN AUGUSTSGATE 9, OSLO

Autorisert frimerkehandler.

FRIMÄRKSSAMLARE

För endast N. Kr. 8 erhållar Ni följande vackra svenska serier kompletta: Swedenborg, Gustav V 80 år, Ling, Berzelius, Linné, Belman, Serpel, Biblia på Svensko, Skansen, Hazelius, Nationalmuseum och Röda Kors, samt dessutom många andra märken. Kvaliteten garanteras. Som betaling mottages postfriska norska märken till pålydande tills. N. Kr. 2.— och stämpl. felfr. norska märken till AFA-kat. värde Kr. 6.—. Sending sker gjennom O. F. K. Byttekontrollen. Boks 298, Oslo.

Bertil Andersson, Øjlkroken, Sverige.

Prøv —

Prøv et utvalg fra Tuberkulosearbeidets Frimerkeforretning eller forlang prisliste over frimerker. Til handlere leveres utenlandske serier og frimerkepakker engros.

TUBFRIM - Nesbyen

Autorisert frimerkehandler.

Gode

samlinger og enkeltmerker kjøpes. Har spesielt interesse av eldre merker.

Kommisjonshefter mottas.

FINN O. ARNESEN

SKIPPERGATEN 36 = OSLO

Autorisert frimerkehandler.

EN DEL FRIMERKER:

Belgien

2 Reconstruction, stort format	15.00
2 » lite format	2.75
43 V-merker, kpl.	21.00

Tsjekkoslovakiet.

8 «Bratislava», br.	5.25
7 Prag, Lindeblader, br.	3.40
5 Partisaner	6.75
16 Londonserien	10.00
1 blokk (3) Kosice, br.	22.50

Holland

1 Befrielsesmerke	0.30
-------------------------	------

Italia.

21 kpl. praktserie m. luftp. og ekspr.	10.50
2 Phneumatica	0.35

Frankrike

2 tilleggsm. Louis XI og Ouradour ...	1.35
---------------------------------------	------

Portugal 8 Sjøfarere	9.00
----------------------------	------

Russland Luftpost, 2 Rubelbrev	9.00
--------------------------------------	------

U. S. A. 13 Flaggserien, br.	22.50
-----------------------------------	-------

Østerrike

16 amerikansk sone	11.00
19 russisk sone «Renner»	6.75

Vatikanet 3 Caritas	2.25
---------------------------	------

Ubrukt hvor intet annet er nevnt. Porto ekstra.

A. JENSENS FRIMERKEFORRETNING

Thv. Meyersgt. 61, Oslo. Autorisert. Tlf. 70102.
Postgiro 11647.

Alle slags

trykksaker

utføres rimelig og pent

RAMBÆKS
TRYKKERI

TOLLBODGATEN 2
TELEFON 24826
OSLO